

ת"פ 22886/12/12 - מדינת ישראל נגד ליאור זדה

בית המשפט המחוזי בירושלים

ת"פ 22886-12-12 מדינת ישראל נ' זדה

לפני כב' השופט משה יועד הכהן

בעניין: מדינת ישראל

המאשימה

נגד

ליאור זדה

הנאשם

הכרעת דין

בפתח הדברים אציין כי מצאתי לנכון לזכות את הנאשם מחמת הספק מעבירות של נשיאת והובלת נשק, לפי סעיף 144(ב) רישא לחוק העונשין התשל"ז-1977 (להלן: "החוק") ומעבירה של הצתה לפי סעיף 448(א) רישא לחוק ולהרשיעו בעבירה של סחיטה באיומים לפי סעיף 428 רישא לחוק.

כתב האישום

1. על פי עובדות כתב האישום, בתאריך שאינו ידוע במדויק למאשימה, הילוה הנאשם, ששימש כמלווה בריבית בשוק האפור, למתלונן א' ש' (להלן: "א'") סכום של כ-17,000 ₪. בתאריך מאוחר יותר, בסביבות אוגוסט 2012, הילוה הנאשם לא' סכום נוסף של כ-9,000 ₪.
2. לגבי שני הסכומים (להלן: "החוב") סוכם בין א' לנאשם, כי עד להחזרת החוב, א' ישלם לנאשם 1,000 ₪ ביום קבוע מדי שבוע ואם לא ישלם באותו מועד, ישלם 200 ₪ נוספים על כל יום של איחור בתשלום.
3. א' שילם לנאשם סכום שבועי כאמור. כאשר א' לא שילם את הסכום בהתאם לציפיות הנאשם, היה האחרון פונה בעניין זה גם לחברתו של א' דאז, ר' ב' ד' (להלן: "ר'") וגם היא שילמה לנאשם, במישרין או באמצעות אחרים, סכומים כנגד חובו של א'. הנאשם אף נהג להגיע לביתו של א' ב**** (להלן: "הבית") יחד עם אדם אחר (להלן: "האחר"), להסתובב ברכבו מספר פעמים ליד הבית, לקלל את א'

בשל אי עמידתו בהסדר התשלומים ולדרוש שישלם את הנדרש. כמו-כן, איים שאם א' לא ישלם "הם ייפגשו" כן איים על א' שיעלה אליו לבית ו"יהיה בלאגן". האחר, אף אמר לא' "שיהנה מהחיים שלו כמה שהוא יכול".

4. במועד שאינו ידוע למאשימה במדוייק, לאחר יצירת החוב, אמר הנאשם לא' כי הוא עומד להגיע לביתו. א' אמר לנאשם שאם אכן יגיע לשם, אמו של א' תזמין משטרה ועל כן קבעו להיפגש ליד קניון. כשנפגשו, אמר הנאשם לא' "היה צריך לדקור אותך על משפט כזה".

5. בסמוך לתאריך 12.11.12, פעל אביו של א', מ' ש' (להלן: "מ") להסדרת החוב, ובעת שהנאשם והאחר חיכו מחוץ לבית, ביקש מהם להיכנס לפגישה על מנת להסכים על סכום שתשלמו יביא לסילוק החוב, אך הנאשם והאחר סרבו.

6. בתאריך 25.11.12 או בסמוך לכך, פנה הנאשם שוב לא' ואמר לו "אם לא תשלם את מה שאתה צריך לשלם, אנחנו ניפגש". בתגובה לדברי א' בדבר הסדרת החוב באופן שהציע אביו מ', עמד הנאשם על סירובו להסדרת החוב כפי שהוצע.

7. בתאריך 2.12.12, בשעה 20:40 או בסמוך לכך, ובשל הסכסוך הכספי האמור לעיל עם א', הגיע הנאשם לבית בעודו מצוייד בבקבוק תבערה שאותו הכין מבעוד מועד, ויידה את הבקבוק הבוער לעבר הבית, בעוד בני משפחתו של א' שוהים בבית. הבקבוק הבוער פגע בקיר החיצוני של הבית, בסמוך לחלון הסלון שהיה פתוח באותה עת, וגרם לסימני פיח על הקיר. הבקבוק התגלגל לעבר שעון החשמל. אמו של א', א' ש', הזיזה את הבקבוק משעון החשמל בעזרת רגלה.

8. בגין המעשים האמורים אותם מייחסת המאשימה לנאשם, הואשם בכתב האישום בעבירות של סחיטה באיומים, עבירה לפי סעיף 428 סיפא לחוק; נשיאה והובלה של נשק, עבירה לפי סעיף 144(ב) רישא לחוק; הצתה, עבירה לפי סעיף 448 (א) רישא לחוק.

הטענות המקדמיות

9. בישיבה מיום 15.1.13, העלתה ב"כ הנאשם דאז, עו"ד ורד בירגר, טענה מקדמית לפיה העובדות המתוארות בכתב האישום בנוגע לעבירה של סחיטה באיומים והמתוארות בסעיפים 1-6 לעיל, אינן מגלות עבירה על פניהן. עוד לטענתה, העבירה של נשיאה והובלת נשק המיוחסת לנאשם נבלעת בתוך עבירת ההצתה שאף היא מיוחסת לו.

10. בהחלטה מאותו יום, דחיתי את הטענות המקדמיות על שני ראשיהן. בכל הנוגע לטענה הראשונה,

קבעתי כי: "סיטואציה של סחיטה באיומים נבחנת על פי מכלול הנסיבות כאשר ההתנהלות המתוארת על ידי הנאשם והאמירות המיוחסות לו, בנוסף למהות חוזה ההלוואה שנעשה במסגרת השוק האפור ותנאיו מצביעים לכאורה על קיום יסודות העבירה של סחיטה באיומים. ראו: י' קדמי, על הדין בפלילים, בעמ' 945, וכן ע"פ 411/84 **מדינת ישראל נ' יגאל לביב**, פ"ד לט(1) 293. יצוין, כי מלשון כתב האישום עולה שהאמירות והמעשים המיוחסים לנאשם נעשו על מנת להניע את המתלונן לעשות מעשה שהוא תשלום חוב שלפי הנטען הוא חייב לנאשם. אכן, מבחינת חומרת העבירה, עשוי להתקיים הבדל בין דרישת כסף שאינו מגיע לאדם כדין לבין דרישת כסף שהוא פרי של הסכם בינו לבין המתלונן, אולם מבחינת הגדרת העבירה, העובדות המיוחסות לנאשם מקימות עבירה של סחיטה באיומים".

11. באשר לטענה בדבר היבלעות בעבירה של נשיאה והובלת נשק בעבירת ההצתה, קבעתי, כי העבירה הראשונה אינה נבלעת בשנייה, "שכן אדם יכול לשאת בקבוק תבערה מבלי להשתמש בו לצורך הצתה ומאידיך לבצע הצתה, תוך שימוש באמצעים אחרים".

תשובת הנאשם לאישום

12. על פי תשובת הנאשם, מיום 13.2.13, מפי באת-כוחו עו"ד ורד בירגר, כפר הנאשם בחלק הארי של העובדות המתוארות בסעיפים 1-6 לעיל, שבגינן יוחסה לו עבירה של סחיטה באיומים. לטענתו, הוא אכן הילווה כספים לא', אך הכחיש כי עשה זאת כמלווה בשוק האפור, וההלוואות ניתנו כ"טובה למכר". לדברי הנאשם, היו מלווים רבים לא'. לדבריו, סוכם בתחילת הדרך, כי החוב יוחזר בתשלומים וכך היה. אולם, בשלב מסוים, הפסיק א' להחזיר לו את הכספים והנאשם כעס עליו. הנאשם אמר לא' בהזדמנויות שונות, שהוא כועס ומאוכזב וכי הוא חייב להיפגש איתו להסדרת החוב, זאת כי הנאשם עצמו היה זקוק לכספים. לדבריו, כחצי שנה ממועד ההלוואה, הוא לא דרש את הכספים בחזרה מאחר שידע כי לא' יש קשיים וכי הוא עצור ואף אסיר, ולכן התאזר בסבלנות ככל שיכל. אחרי כחצי שנה החל לפעול במרץ להסדרת החוב. באשר לשיח המתואר בינו לבין א', במסגרת עובדות כתב האישום, טען הנאשם כי אינו יכול להתייחס באופן ספציפי למועדים ולמילים המדוייקות, אך הוא זוכר כי אמר לא' "דברים קשים" ודרש ממנו שיחזיר לו את כספו. אולם, דברים אלה לא היו סחיטה או איומים, אלא בקשה תמימה להחזרת הכספים. באשר לאמירה "יהיה בלאגן" המתוארת בכתב האישום, הנאשם אישר אותה, אך הסביר כי דברים אלה נאמרו במובן זה שיש שיקים ששייכים לא' והמצויים ברשותו וכי הוא מתכוון לפנות להוצאה לפועל או להליך משפטי כדי לגבות אותם וכי צירוף המילים "יהיה בלאגן" נאמר בהקשר רחב יותר שעסק בהליך המשפטי.

13. עוד אישר הנאשם, כי אמר לא' שעליהם "להיפגש", אך לא אמר לו את המילים במובן מאיים אלא כפשוטן. לדברי הנאשם, הוא בהחלט דיבר על כך שהוא רוצה לפגוש את א' וגם פגש אותו והוא אף פנה אליו פעמים רבות, הגיע אליו וביקש את הכספים בחזרה. אולם, לא עשה זאת בצורה של איום, למעט אזהרה לגיטימית שהוא יפנה למי שצריך לפנות, כדי לקבל את הכסף בחזרה ובוודאי לא בדרך של סחיטה. לגבי המשפט המיוחס לנאשם לפיו אמר לא' "היה צריך לדקור אותך על משפט כזה".

לדברי ב"כ הנאשם, הנאשם לא אמר משפט כזה, ובכל מקרה לא מדובר באיום.

14. בכל הנוגע לאירוע ההצתה, הכחיש הנאשם מכל וכל, כי השתתף בדרך כלשהי בצורה ישירה או עקיפה באותו אירוע. הוא אינו יודע מה קרה מבחינה עובדתית באותו תאריך ובאותו מקום ולא היה שותף לדברים האמורים. לדבריו, יש בבעלותו טוסטוס (קטנוע) שבו הוא מחזיק בקבוק דלק כאשר לפעמים כשנגמר לו הדלק הוא מתדלק באמצעותו את הטוסטוס. לדברי ב"כ הנאשם הימצאות הבקבוק ברשותו, הוא הדבר היחיד הקושר אותו לאותו אירוע הצתה.

15. בישיבה מיום 26.12.13, לאחר חילופי הייצוג, עקב צאתה של עו"ד בירגר לחופשת לידה, ביקש בא כוחו הנוכחי של הנאשם, עו"ד דוד גבאי-ריכטר, לתקן את תשובתו לסעיפים 8 ו-9 שבפרק העובדות, כך שתיוסוף על הכחשתו הגורפת טענת אליבי, לפיה נסע מביתו בגילה לגבעת שאול, למרכז חלוקת הדואר בו עבד, על מנת לקחת דברי דואר שנועדו למחרת, כפי שעשה לא אחת באישור מעסיקו. לדבריו, לאליבי שנמסר יש תמיכה גם באיכון הסלולרי שבוצע לו. ב"כ המאשימה לא הביע התנגדות לעצם העלאתה המאוחרת של הטענה, אך ציין כי לנוכח השלב המאוחר שבו עלתה, יש לתת לה משקל נמוך מאד. אשר לטענה שהאליבי נתמך באיכונים, ציין, כי קיים חלון זמן באיכונים בין השעות 20:10 ל-21:15. לטענתו, מאחר שאירוע ידוי בקבוק התבערה התרחש בסביבות השעה 20:30, אין באיכונים שבוצעו כדי לשלול את עמדת המאשימה, שהנאשם ביצע את העבירה, גם אם הגיע לגבעת שאול מאוחר יותר.

יריעת המחלוקת

16. בכל הנוגע לעבירת הסחיטה באיומים, קיימת מחלוקת בין המאשימה לבין ההגנה, לגבי תוכנם של חלק מן הדברים המיוחסים לנאשם ולגבי ההקשר שבו נאמרו. כמו-כן, חולקות ההגנה והתביעה ביניהן לגבי המשמעות המאיימת של אמירות מסויימות שהנאשם מודה באמירתם אך לטענתו, נאמרו שלא בהקשר של איום או סחיטה.

17. בכל הנוגע לעבירת ההצתה והחזקת והובלת בקבוק התבערה, מכחיש הנאשם מכל וכל שהוא היה זה שיידה את בקבוק התבערה בזמן ובמקום האמורים בכתב האישום. בנוסף, לטענתו, שהה בעת ביצוע העבירה במרכז חלוקת הדואר בגבעת שאול, שבו עבד, ולכן לא קיימת היתכנות פיזית שהוא זה שביצע את העבירה.

הראיות במבט-על

18. מטעם המאשימה העידו העד אבי בן-דוד, שוטר שהגיע לביתו של א' בעקבות הודעתו למשטרה, כי הושלך בקבוק תבערה לעבר ביתו וערך על כך זיכרון דברים (ת/1), עמ' 20-12 לפרוטוקול מיום

16.5.13; העד שבתאי עובדיה, איש מז"פ שצילם את זירת העבירה ואסף שבירי זכוכית שנמצאו במקום וכן ערך את המוצגים (ת/2 ות/3) וכן צילם את התצלומים (ת/4), עמ' 28-20 לפרוטוקול הנ"ל; העד שלומי חיים, חוקר שביצע מספר פעולות חקירה, כולל תשאולים וחקירות של הנאשם, צפייה בהורדת צילומים ממצלמות האבטחה, הגעה לביתו של הנאשם ותפיסת מוצגים שונים שם (הודעת הנאשם מיום 3.12.12, שעה 16:40 - ת/6); דו"ח הורדת תמונות ממצלמות אבטחה - ת/7; דיסק מצלמות אבטחה - ת/7(א); פיתוח תמונות ממצלמות אבטחה - ת/7(ב); צילום הקטנוע וצילום נעלי הנאשם - ת/8(א)(ב); תשאול של הנאשם על ידי החוקר נדב קוגן (ת/9) דיסק התשאול (ת/9א); אישור מניעת מפגש עם עו"ד מ-4.12.12 (ת/10); תיעוד שיחה של הנאשם עם החוקר נדב קוגן מ-9.12.12 (ת/11); תמלול תשאול של הנאשם מיום 5.12.12 (ת/12); דיסק התשאול (ת/12א) ות/12(ב); צילום אימונית של הנאשם שצילם החוקר נדב קוגן (ת/13); הודעת הנאשם מתאריך 5.12.12 שעה 00:24 (ת/14); דיסק החקירה מתאריך 12.12.12 (ת/14א); גביית הודעת הנאשם מתאריך 6.12.12 שעה 12:12 (ת/15); דיסק המתעד את החקירה (ת/15א); גביית הודעת הנאשם מתאריך 10.12.12 שעה 13:12 (ת/16). עדותו עמ' 96-28 לפרוטוקול הנ"ל. בנוסף, הוגשו בהסכמה תקליטורים המתייחסים לת/5 שסומנו ת/5(א) ות/5(ב). עוד הוגשה הקלטת הפנייה למוקד 100 (ת/17).

19. העד אליעזר צנעני, קצין החקירות בתחנת בית-שמש, שתשאל את הנאשם בתאריך 4.12.12 והגיש בעניין זה את המזכר (ת/18) וכן מכתב שכתב הנאשם באותו מעמד (ת/19), עמ' 125-100 לפרוטוקול מיום 3.6.13.

20. העד נדב קוגן, אחד משני החוקרים בתיק, שהגיש לבית המשפט צילומים מזירת האירוע (ת/20א ות/20ב), ערך דו"ח ביקור בזירת העבירה (ת/21). בנוסף, תפס כפפות מהקטנוע של הנאשם אשר לדבריו נדף מהם ריח של בנזין וערך על כך מזכר (ת/22). עוד ערך מזכר לגבי מצלמות המועצה המצויות בכיכר המועצה (כיכר הפונדקים) שדרכה יש לעבור כדי להגיע לרחוב מגוריו של א' (ת/23). עד זה צילם, כאמור, את האימונית שלבש הנאשם (ת/13) וכן גבה את חקירות הנאשם (ת/24) (תועדה בתקליטור ת/24א); (ת/25) תועדה בתקליטור (ת/25א). כמו-כן, ערך מזכר לגבי לבושו של הנאשם ביום שבו נעצר (ת/26). העד תאר את נסיבות הבאתו של הנאשם לתחנת בית שמש שבה התקיימה השיחה עם החוקר צנעני. כמו-כן, תאר את פנייתו של הנאשם שביקש "להודות במעשה", אך משהחל בחקירה מסודרת הודיע שהוא מעוניין תחילה לשוחח עם החוקר שלומי חיים וערך על כך מזכר (ת/27). עד זה גבה גם את הודעת הנאשם (ת/28), אותה תעד לדבריו במיני דיסק שהתברר כי היה תקול (ת/29). העד גם תאר עימות בין הנאשם לבין המדובב שהוכנס לתאו (ת/30), כאשר גם עימות זה הוקלט לדבריו אך לא נצרב על תקליטור בשל תקלה במערכת הענבל בתחנת בית-שמש (ת/31). העד גם ביצע בירור עם הגברת סיוון מזוגי לגבי התאונה שהיתה לנאשם עמה ביום האירוע נשוא האישום (ת/32). כמו-כן, תיעד מוצגים הקשורים לחומר שנתפס בבקבוק בקטנוע של הנאשם ואת הליך מסירתם למז"פ (ת/33 ות/34) והגיש מחקרי תקשורת הנוגעים למכשיר הסלולארי של הנאשם (ת/35). עדותו בעמודים 125-163 לפרוטוקול הנ"ל.

21. העד יוסי שמואל, שוטר מצוות הבילוש שהגיע לבית א' לאחר קבלת התלונה ותפס מוצגים מהקטנוע

של הנאשם קסדה (ת/36א); בקבוק שהונח בתוכה (ת/36ב); כפפות (ת/36ג). כמו-כן, הגיש רשימת מוצגים שנתפסו בחדרו של הנאשם בביתו ובהם רשימות עם מספרים הנראים כסכומים, שיקים, כרטיסי SIM וגז מדמיע (ת/37), וכן ערך דוח מעצר של הנאשם והחיפוש בדירה (ת/38). עדותו בעמודים 164-170 לפרוטוקול הנ"ל.

22. המדובר המכונה אלכס ברקמן (להלן: "אלכס") שביצע את פעולות הדיבוב עם הנאשם, עדותו בעמודים 174-196 לפרוטוקול מיום 26.12.13. תמלילי השיחות עם המדובר הוגשו וסומנו ת/50. תקליטורי השיחות הוגשו וסומנו ת/51 (1-14).

23. העד איגור בלשבסקי, שוטר מצוות הבילוש שהגיע לביתו של הנאשם בעקבות קריאת המוקד, ערך והגיש דוחות חיפוש ומעצר של הנאשם (ת/39, ת/40, ת/41). עדותו בעמודים 200-209 לפרוטוקול מיום 6.1.14.

24. בודק מהיחידה לחקירת הצתות במז"פ אהרון לוי, שנחקר על חוות דעת שערך (ת/42) והגיש את הבקבוקון שנדגם (ת/43), עדותו בעמודים 209-222 לפרוטוקול הנ"ל.

25. א', בעדותו בעמ' 226-257 לפרוטוקול, סתר דברים שאמר בחקירותיו במשטרה. אותן חקירות הוגשו כמוצגים ת/44, ת/45, ת/46, ת/47, ת/48. אביו של א', מר מ' ש', שתאר את אירוע זריקת הבקת"ב מנקודת מבטו וכן את קשריו של בנו א' עם הנאשם בהקשר לחובות ולגביית החובות וכן את התקשורת שהיתה לו עם הנאשם בעניין זה. עדותו בעמודים 237-269 לפרוטוקול הנ"ל.

העדה ר' ב' ד', שהיתה חברתו של א' בעת האירוע והעידה על היחסים שבין א' לבין הנאשם. עדותה בעמודים 283-294 לפרוטוקול הנ"ל. כמו-כן, הוגשה בהסכמה פרפרזה בקשר לעדותה של הגב' ירדנה ניסים שאישרה כי שיק שלה נמצא אצל הנאשם ניתנה לו כערובה להחזר הלואה שנתן לבנה (ת/49).

26. מטעם ההגנה, העיד הנאשם, בעמודים 309-378 לפרוטוקול הנ"ל. כמו-כן, העידו העד רם דמתי שהוא בעלים של חברה למיין וחלוקת דואר שבה עבד הנאשם בעת מעצרו, בעמודים 270-283 לפרוטוקול. העדה שירה אליהו שעבדה יחד עם הנאשם באותה חברה בעמודים 300-308 לפרוטוקול. עדים אלו הובאו כעדי אליבי מטעם ההגנה. העד נתנאל זדה, אחיו של הנאשם, שנעצר אף הוא בקשר ליידיו בקבוק התבערה ושחרר ואשר העיד לגבי מצבו הבריאותי, ונסיבות מעצרו ושחרורו. עמודים 175-179 (פרוטוקול מיום 19.1.14); הגב' נאוה זדה, אמו של הנאשם שהעידה על שק הדואר שמצאה בפתח הבית לאחר מעצרו של הנאשם (עמ' 179-178 לפרוטוקול הנ"ל). בנוסף, הגישה ההגנה מוצגים מטעמה: דו"ח פעולה של רס"ן סימון ויקטור שקיבל את ההודעה על יידיו בקבוק התבערה מאחיו של א' (נ/1); כתב אישום שהוגש נגד א' ש' (נ/2); דו"ח ריכוז כמויות לשליח של חברת המיין שבה עבד הנאשם (נ/3); סיכום נסיעה בקטנוע שערך ב"כ הנאשם ביום 2.1.14 (נ/4) וכן לוח צילומים של קטנועים שהגישה ההגנה (נ/5).

עיקר טענות המאשימה

27. לטענת ב"כ המאשימה, עו"ד חיים פס, ראיות התביעה מצביעות על כך שהנאשם הוא אשר ביצע את המעשים המיוחסים לו בכתב האישום. לדבריו, קיים פסיפס של ראיות נסיבתיות וישירות המצביעות על הנאשם כמי שיידה את בקבוק התבערה לעבר ביתו של א'. בין היתר, הפנה לרצף הראייתי שהחל בדיווח של אחיו של א' על ידיו בקבוק התבערה, על דברי אמו של א' כי יש אדם מ"השוק האפור" המאיים על בנה בעקבות הלוואה שניתנה לו וטרם הוחזרה, שברי הבקבוקים שנמצאו ליד ביתו של א' ואשר נמצאו בהם שרידי בנזין, תמונות האופנוע שצולמו בכיכר הסמוכה לביתו של א', שבהם ניתן לראות לדבריו את האימונית (טרנינג) של הנאשם וכן אופנוע וקסדה הדומים להפליא לשלו. עוד הפנה לעובדה שבאופנוע נתפסו שני זוגות של כפפות, קסדה ובקבוק עם נוזל וכן לכך שבביתו של הנאשם נמצאו כרטיסי סים, שיקים ורשימות של בעלי חוב. בנוסף הפנה לכך שמהבקבוק שנתפס בקטנוע, נמצא דלק מסוג בנזין ובבדיקה של יד שמאל של הנאשם, נמצאו רכיבים דומיננטיים לבנזין. בנוסף, הפנה לדברי הסייר יוסי שמואל שהנאשם הכחיש בפניו שנסע באופנועו בערב האירוע, על אף שהאופנוע נמצא חם.

28. באשר לראיות הישירות בנושא ההצתה, הפנה ב"כ המאשימה לשיחה שהתנהלה בין החוקר שלומי חיים לבין הנאשם ביום 4.12.12, המהווה לדבריו ראשית הודיה. בחקירה זו, הציג החוקר לנאשם את התזה לפיה הוא ביצע את ידיו בקבוק התבערה והנאשם הנהן בראשו, אבל ביקש לשוחח קודם לכן עם עורך דינו. נדברך נוסף בראיות התביעה, הוא שיחתו של הנאשם עם החוקר צנעני שבה הודה הנאשם, לדברי החוקר, בידי בקבוק התבערה עקב אובדן עשתונות והמכתב שכתב הנאשם בעקבות אותה שיחה שבה הוא מפרט את הנסיבות שגרמו לו לעשות "את המעשה", אף כי לא הודה במפורש בידי בקבוק התבערה. לאחר מכן, הוזעק החוקר שלומי להגיע לתחנת המשטרה, משום שהנאשם ביקש לשוחח עמו, אך בסופו של דבר נמנע מלמסור הודעה. בנוסף, הפנה לתגובות מתחמקות של הנאשם, כאשר עומת עם תוכן המכתב שנתן לחוקר צנעני וכן לתמונות האופנוע שצולם בכיכר ליד ביתו. נדברך מרכזי נוסף לדבריו, הינו שיחותיו של הנאשם עם המדובב שבהם הודה הנאשם בידי בקבוק התבערה, על השימוש באופנוע לצורך כך ועל מילוי הדלק בבקבוק. לטענתו, השיחה בין הנאשם לבין המדובב הייתה שיחה נינוחה, שבה שיתף את המדובב בפרטים שלא היו ידועים לו, שבחלקם פרטים מוכמנים. בנוסף, ביקש לדחות את גרסת ההגנה שהמדובב הפעיל לחץ על הנאשם וכי האווירה בשיחות ביניהם הייתה אווירה מאיימת, דבר הנסתר מתוכן תמלילי השיחות ביניהם.

29. באשר לטענת האליבי של הנאשם, לפיה במועד שבו יודה בקבוק התבערה היה במקום עבודתו בגבעת שאול, יחד עם האופנוע, טען ב"כ המאשימה כי מדובר בטענה כבושה שהועלתה בסוף ההליך ויש לתת לה משקל אפסי. בעניין זה הפנה לעובדה שהנאשם לא מסר את הגרסה האמורה בשיחה עם הסייר יוסי שמואל, כאשר השוטרים הגיעו לביתו וטען כי הגיע מקטמון. בנוסף, לא העלה את אותה הטענה

בשיחות עם המדובב. לדברי ב"כ המאשימה, השוואת נתוני האיכון של הנאשם, מלמדת כי לכל היותר שהה בבית פדרמן בגבעת שאול, שבו מצוי מקום עבודתו כחצי שעה. בעניין זה ציין, כי ההגנה לא הציגה את חותמת היציאה של הנאשם שאמורה הייתה להופיע על הטופס המתעד את מועד יציאתו ממקום העבודה. לדבריו, גם עדותה של עדת ההגנה שירה אליהו, שהייתה האחראית הישירה של הנאשם, לגבי העובדה שהגיע לעבודה בשעה 20:30 ונשאר במשך שעה עד שעה וחצי במקום העבודה, אינה מתיישב עם העובדה שבשעה 21:28 הוא כבר אוכן במלחה. לדברי ב"כ המאשימה גם על פי לוח הזמנים שהציגה ההגנה בנ/4, הנאשם יכול היה להגיע מביתו בגילה לבית א' ברחוב ***** ב***** (***) , לזרוק את בקבוק התבערה, לעבור דרך מקום עבודתו בגבעת שאול, לקחת את הדואר שהמתין לו מבלי למיינו ולנסוע חזרה לביתו.

30. ב"כ המאשימה הוסיף, כי עדות הנאשם הייתה רצופה סתירות והתחמקויות. לדבריו ההכנסה עליה העיד הנאשם ממקום עבודתו בחברת החלוקה, אינה מתיישבת עם גובה הסכומים שהוא לכאורה הלווה לאחרים. עוד הוסיף, כי הנאשם הודה באופן חד משמעי בסחיטה באיומים, גם בעדותו בבית המשפט וגם בדברים שמסר לחוקרים ולמדובב. לעניין זה מצטרפת לדבריו גם עדותו של א', שאמנם חזר בו מן הדברים שאמר בעניין הסחיטה באיומים בהודעותיו במשטרה, אך יש להעדיפן על פני עדותו, בהסתמך על סעיף 10א לפקודת הראיות אליה מצטרפות עדותם של אביו של א', מ' ש', ועדות חברתו לשעבר של א', ר' ב' ד'.

31. בנוסף, טען ב"כ המאשימה, כי לא נפל כל פסול בחיפוש שבוצע בביתו של הנאשם וכי אין יסוד לטענה שהחוקרים ניצלו את מצבו הרפואי של אחיו, נתנאל, שנעצר אף הוא כדי ללחוץ עליו להודות והעובדה שהאח שוחרר מיד לאחר שהובהר מצילומים מצלמות תחנת הדלק בה עבד, שהוא לא היה בזירת העבירה בנקודת הזמן הרלוונטית.

עיקר טענות ההגנה

32. יצוין, כי בשלב הראשון יוצג הנאשם על ידי עורכת הדין ורד בירגר וזאת עד לשיבה מיום 3.6.13. עקב צאתה של עורכת הדין לחופשת לידה, הועבר ייצוגו של הנאשם לידי עורך דין דוד גבאי-ריכטר, וזאת החל מהשיבה של ה-26.12.13. טענת האליבי של הנאשם הועלתה לראשונה באותה ישיבה מפי בא כוחו הנוכחי. עו"ד גבאי-ריכטר ניסה להסביר את העובדה, שטענת האליבי הועלתה בשלב כה מאוחר של ההליך, בחשדנות של הנאשם כלפי עורכי הדין שייצגו אותו. בנוסף טען, כי אי מתן האליבי על ידו בהזדמנות הראשונה נבעו בין היתר מיחסם הרע של החוקרים כלפיו, מאי מתן אפשרות להיוועץ עם עורך דין, מביצוע תרגילי חקירה שקריים, ממעצר השווא של אחיו ומפחדו שיוודע למעסיקו על מעצרו.

33. לדברי ב"כ הנאשם, מחקרי התקשורת מלמדים, כי הנאשם אוכן באזור גילה בשעה 20:10. לאחר מכן אוכן בבית פדרמן בגבעת שאול בין השעות 21:11 ל-21:22. בהמשך, אוכן, כשהוא בנסיעה חזרה לכיוון גילה, דרך בנייני האומה, צומת פת וקניון מלחה ובשעה 21:45 אוכן בחזרה בגילה. לדבריו, האיכונים וכן

הראיות על זמן העבודה בחברת החלוקה, יחד עם סיכום הנסיעה בקטנוע שהוגש בהסכמה, מלמדים שהנאשם לא יכול היה לבצע את ידויו בקבוק התבערה כלפי ביתו של א', ב***** בשעה המיוחסת לו. ב"כ הנאשם הוסיף, כי לא קיימות ראיות ישירות לגבי נוכחות הנאשם בזירת האירוע. הקטנוע שצולם במצלמות העירייה איננו ייחודי ואינו בהכרח הקטנוע של הנאשם. כמו כן, קיימים הבדלים בין בגדי הרוכב המופיעים בצילומי מצלמות העירייה, לבין הביגוד שנתפס אצל הנאשם. עוד לדבריו, מומחה המז"פ אישר כי בבגדים ובכפפות שנמצאו אצל הנאשם לא נמצא ממצא של בנזין, כי ביד ימין של הנאשם לא נמצא שריד לחומר דליק, ואילו הממצא הנוגע ליד שמאל איננו חד משמעי. בנוסף, הנאשם טען כבר בחקירתו הראשונה, שבקבוק הדלק שנתפס אצלו משמש אותו לצורך תדלוק שאוזל הדלק, משום שמד הדלק בקטנוע שלו איננו תקין, עובדה שלא נבדקה על ידי המשטרה.

34. ב"כ הנאשם הוסיף וטען, כי עדותו של א' רצופה סתירות ואישר בהודעותיו במשטרה ובעדותו בבית המשפט כי הוא מסוכסך עם אנשים רבים להם הוא חייב כסף. עוד ציין את הסתירות הרבות בדבריו בנוגע לסכומי ההלוואה והריבית הנטענים ולגבי האיומים הנטענים של הנאשם כלפיו. לפיכך גרס, כי אין להאמין לדבריו, לא בנוגע להלוואות ולא בנוגע לאיומים. באשר לעדות המדובב, טען ב"כ הנאשם, כי ההתוודות לכאורה של הנאשם בנוגע לבקבוק התבערה, נאמרה במסגרת משחק תפקידים שגם המדובב אישר את קיומו וכי המדובב עצמו אישר שהנאשם היה מאוד מבולבל ומפוחד במהלך שהותם המשותפת בתא המעצר.

35. ב"כ הנאשם הוסיף, כי המפגש בין הנאשם לבין החוקר צנעני היה בגדר תרגיל חקירה וכי הנאשם הגיע לשיחה כשהוא ללא שינה ונמנעה ממנו זכות ההיוועצות. עוד ציין, כי המפגש עצמו לא הוקלט, על אף שעולה מהראיות שמדובר באירוע מתוכנן. לדבריו, המכתב ת/19 אינו מהווה הודאה של הנאשם במיוחס לו, אלא רק הכאה על חטא על כך שהסתבך עם א', הלווה לו כספים, קילל אותו ואיים עליו, וכי הנאשם סרב לבקשת צנעני להודות בזריקת בקבוק התבערה. לפיכך טען, כי המאשימה לא עמדה בנטל המוטל עליה להוכיח את האישומים המיוחסים לנאשם.

דין בראיות והכרעה

36. ראיות התביעה בתיק מתבססות על שתי חטיבות: האחת, נוגעת לסחיטה באיומים על רקע הלוואה בריבית שניתנה לא' על ידי הנאשם, במסגרת מה שמכונה "השוק האפור", המתוארת בסעיפים 1-7 לכתב האישום. השנייה, נוגעת לאירוע של ידויו בקבוק התבערה לעבר ביתו של א', המיוחס לנאשם והמפורט בסעיף 8 לכתב האישום.

הראיות בנוגע לסחיטה באיומים

37. ראיות המאשימה בעניין זה מתבססות בעיקרן על עדויותיהם של א', של אביו מ' ושל חברתו לשעבר ר' ב' ד'. בעדותו בבית המשפט טען א' תחילה, כי לא היה חייב לנאשם ולשותפו קובי לוי כסף וכי אינו חושד בנאשם שהיה מעורב ביידוי בקבוק התבערה על ביתו, זאת על אף שאישר כי בעת שהתלונן במשטרה מסר כי הוא חושד שהנאשם וקובי לוי הם שיידו את בקבוק התבערה לעבר ביתו וכי קודם לכן התקשרו אליו השניים ואמרו לו: **"אתה לא רוצה לתת ריביות? אז אנחנו נשחק במשחק שלנו ואנחנו יודעים איך לשחק רק תיהנה מהחיים"** (עמ' 229 לפרוטוקול). העד אישר כי אמר את הדברים במשטרה, אך טען שהם לא היו ולא נבראו (עמ' 241 לפרוטוקול). כאשר נתבקש להסביר את הסתירה בין גרסתו בבית המשפט לבין תלונתו במשטרה, השיב: **"הייתי חייב באותו רגע מתוך ההלם אני לא ידעתי מה אני אומר... כי אתה באותו רגע, כל בן אדם באותו רגע היה חושד ואומר דברים שבאותו רגע הוא לא יודע מה הוא אומר"** (עמ' 230 לפרוטוקול). א' הוסיף וטען בעדותו כי אכן היה חייב לנאשם כסף, אך לא היה מדובר בהלוואה בריבית בשוק האפור. עוד הוסיף כי הוריו החזירו לנאשם את החוב (שם, עמ' 229). א' טען כי סכום חובו לנאשם עמד על ₪ 26,000 וזאת בניגוד לדבריו במשטרה, כי הנאשם ושותפו דרשו ממנו ₪ 80,000 והם סרבו להצעת אביו להגיע להסדר בסכום של ₪ 40,000. א' הכחיש דברים שאמר במשטרה לפיהם הנאשם איים עליו ודרש ממנו ריביות של השוק האפור.

38. בחקירתו הנגדית אמר א', כי היה מסוכסך עם אנשים רבים אשר איימו עליו ואישר כי ישב במאסר על סחר בסמים (עמ' 248 לפרוטוקול). בנוסף, הגישה ההגנה את נ/2 שהוא כתב אישום שהוגש לבית משפט השלום ובו הואשם א' בעבירות של קבלת דבר במרמה בנסיבות מחמירות ושימוש במסמך מזויף בכוונה לקבל באמצעותו דבר. זאת בעקבות השתתפותו בזיוף תעודת זהות של אדם אחר, כדי לאפשר לו למשוך במרמה כספים מפיקדון חייל משוחרר בגין נישואין, שעה שאותו אדם היה רווק. עוד אמר א' כי היה חייב לגורמים שונים ₪ 800,000 (עמ' 249 לפרוטוקול). בנוסף טען כי היה חייב לנאשם ₪ 17,000 והחזיר לו כמעט ₪ 16,000 מתוך סכום החוב (עמ' 250 לפרוטוקול). עוד טען כי דברי חברתו לשעבר ר' ב' ד' שהיה חייב לה כספים, לקח ממנה צ'קים וזיף את חתימתה, הם שקר (עמ' 249 לפרוטוקול). א' הכחיש דברים שאמר במשטרה, לפיהם בעת יידוי בקבוק התבערה היה בסלון וישב במטבח. לטענתו, היה בדירה של אחיו מתחת לבית הוריו וכששמע את ה"בום" של ניפוץ הבקבוק ואת צעקותיה של אמו, עלה לבית הוריו ושמע רכב יוצא במהירות. לטענתו, היה מדובר ברעש של "אוטו" (עמ' 256 לפרוטוקול).

39. בעקבות הסתירות המהותיות בין דבריו של א' במשטרה לבין עדותו בבית המשפט, הוכרז א' כעד עוין והוגשו אמרותיו במשטרה (ת/44-48). בהודעה הראשונה (ת/44) שנגבתה מא' ביום 2.12.12, בשעה 21:15, בביתו, זמן קצר לאחר יידוי הבקבוק, טען א', כי הוא חושד בנאשם ובקובי לוי שלהם הוא חייב כסף ואשר שבוע לפני כן התקשרו אליו ואמרו לו: **"אתה לא רוצה לתת ריביות אז אנחנו נשחק במשחק שלנו ואנחנו יודעים איך לשחק רק תיהנה מהחיים"** (שם, ש' 13-15). באותה אמרה התייחס לרכב שנשמע מתרחק מן המקום ואמר כי אף אחד מבני הבית לא ראה אותו. לדבריו, ידוע לו שלנאשם היה רכב מסוג פיג'ו 205 אף כי בכל פעם יש לו רכב אחר ובנוסף, יש ברשותו ווספה (קטנוע).

40. בהודעה נוספת מיום 4.12.12 (ת/45), אמר א', כי לווה מהנאשם שני סכומים 17,000 ₪ לפני שנעצר ו-9,000 ₪ לאחר שהשתחרר (הכוונה למאסרו בגין עבירות סמים - מ.ה.) וכי שילם ריבית של 20% וכי **"כל שבוע אתה משלם ריביות 20 אחוז בחודש בסביבות 1,200"** (שם, ש' 9). לדבריו, היה משלם לנאשם **"1,000 ₪ כל יום שלישי ואם לא אז על כל יום עוד 200 ₪"** (שם, ש' 38). בנוסף טען, כי **"לפני שבוע"** התקשר אליו הנאשם ואמר לו שזה הטלפון האחרון שהוא מתקשר והוסיף, כי אם לא יביא את הכסף **"שהוא יעלה לבית שלי ויהיה בלגן ואמר לי זאת שיחה אחרונה שאתה מקבל ממני ואני אעלה אליך לבית"** (שם, ש' 42-43). עוד לדבריו, אביו ניסה להגיע עם הנאשם ועם קובי לוי להסדר מספר פעמים, אך הם לא רצו לסגור. א' ציין, כי הכיר את הנאשם דרך מישהו בגילה שהוא מלווה כספים ופורט צ'קים. העד עומת על ידי החוקר עם הרשימות שנתפסו בביתו של הנאשם, המפורטות בפסקה 46 להלן, ובהן מופיע מספר פעמים השם "א'" לצד סכומים, תאריכים, או ימים בשבוע. בהתייחס לציון המופיע לצד שמו על אחד הפתקים "65 אלף" ציין: **"זה הסכום שהוא ביקש ממני עכשיו הוא טוען 87,000?"**. א' נשאל לגבי סכום של 1,200 ₪ כשלצידו מופיע **"יום חמישי"** והשיב כי שילם לנאשם את אותו סכום באותו יום. בנוסף, כאשר עומת עם סכום של 29,000, כשלצידו מופיע 05.08, ציין: **"זה הכל אני וזה כל הסכומים שהוא כל הזמן ביקש ממני"**. כשנשאל לגבי צ'קים שנלקחו ממנו ציין כי היו 4 צ'קים של 3,000 ₪ שנפרעו.

41. בהודעה שלישית נוספת מיום 9.12.12 (ת/46) שנגבתה ביוזמת החוקרים ובה נשאל א' לגבי תוכן האיומים שהופנו כלפיו, הוא הוסיף, כי **"לפני המקרה ליאור היה מתקשר אליי ואומר לי שאם אני לא אשלם על העבודה אנחנו ניפגש. הוא חזר על הדבר מספר פעמים גם כאשר אבא שלי היה מעורב בעניין הזה"**. עם זאת, השיב בשלילה לשאלה אם הנאשם איים עליו שישרוף אותו ואמר: **"הוא לא אמר לי שהוא ישרוף אותי לא שמעתי דבר כזה שהוא אמר"** (שם, ש' 12-13) והוסיף: **"הוא בחיים לא איים לשרוף אותי לא אמר את הדברים האלה הוא רק היה מאיים שאנחנו נפגש אלה הדברים ואני הבנתי מהדברים שלו את מה שצריך להבין"** (שם, ש' 20-21).

42. בהודעה רביעית (ת/47), שנגבתה אף היא ביום 9.12.12, בצמוד להודעה השלישית, ביקש א' לתקן את דבריו ואמר: **"אני נפגשתי איתו מספר פעמים בכדי להלוות את הכסף וכל פעם שהייתי מחזיר הייתי מחזיר לו כמו כן פעם הוא התקשר אליי ואמר לי שהוא בא לבית שלי אמרתי לו אם אתה בא אמא שלי תזמין משטרה אז נפגשתי איתו ליד הקניון הוא אמר לי שהוא היה צריך לדקור אותי על משפט כזה"** (שם, ש' 2-4).

43. בהודעה חמישית מיום 10.12.12 (ת/48) ציין א', כי לא סוכם בינו ובין הנאשם על גובה סכום הריבית והוסיף: **"לא אלה מצידם אל תחזיר עד שתמות... כי מקבלים על זה עבודה"** (ש' 15-18). א' הסביר כי הכוונה לתשלום ריבית שבועית של 1,000 ₪ המכונה "עבודה". כשנשאל אם הדבר מסוכם מראש, השיב: **"כן ככה זה מסוכם זה מובן ביני לבינם אף אחד לא הצמיד לי אקדח לבוא ולקחת כסף"**. כאשר נשאל א' מדוע חשד בנאשם לגבי זריקת בקבוק התבערה, השיב: **"כי אני לא חייב לאף אחד שום דבר והוא היחיד שהיה בקשר עם אבא שלי ואחים שלי ודיבר"** (ש' 32-34). לדבריו, מי שהזמינה את המשטרה הייתה אמו שכן אין לו אמון במשטרה. עוד ציין, כי הנאשם סרב להצעת אביו

לסגור את החוב בסכום של 40,000 ₪.

44. אביו של א', מ' ש', בעדותו בבית המשפט, מסר כי החוב של בנו לנאשם עמד על כ-26,000 ₪. לדבריו, נפגש עם הנאשם פעם או פעמיים כדי לנסות ולסגור את החוב והציע לו סכום של 40,000 ₪, זאת שעה שהנאשם דרש סכום של 80,000 ₪ (עמ' 257-258 לפרוטוקול). העד סיפר כי לאחר ידוי בקבוק התבערה חשד בנאשם, אך טען כי לא הזכיר את שמו של קובי לוי, על אף שהשם הופיע בדברים שאמר לשוטרים מיד לאחר האירוע (עמ' 259 לפרוטוקול). העד מוסיף, כי בנו, א', עשה "הרבה שטויות" ולווה כספים מאנשים רבים בריבית של השוק האפור והוא סייע לו לסגור את אותם חובות בסיוע כמה מחבריו. לדבריו, סכום החובות שהחזיר היה בהיקף של כחצי מיליון ₪. לדבריו, לקח משכנתא כדי להחזיר לאותם נושים את הכסף (עמ' 260-261 לפרוטוקול). לדבריו, פגש בנאשם פעם אחת ושוחח עמו על סגירת החוב. עוד לדבריו, חברתו לשעבר של בנו, ר' ב' ד', גם היא עשתה "הרבה שטויות" וחילקה הרבה צ'קים וייתכן שיש צ'קים שלה אצל הנאשם (עמ' 262 לפרוטוקול).

45. בחקירתו הנגדית עומת העד ע"י הסניגור עם סתירות בין הודעתו הראשונה, שבה טען כי סכום ההלוואה של הנאשם לבנו עמד על 26,000 ₪, לבין הודעה נוספת שמסר ולפיה, הסכום היה 65,000 ₪. לדבריו: **"אני לא אמרתי את זה... אולי ביקשו 65,000 ₪ יכלו לבקש מיליון ₪. אבל אני לא שמעתי על דבר כזה"** (עמ' 263-264 לפרוטוקול). לדברי העד הוא הציע לנאשם, באמצעות אדם שלישי, 40,000 ₪ כדי לסגור את החוב והכחיש את דברי הסניגור כי שלח "עבריינים", כדי להסדיר את החוב (עמ' 265 לפרוטוקול) וטען כי נפגש עם "עבריינים" שלהם היה חייב בנו כספים, אך לא השתמש בהם כמתווכים מול הנאשם. כאשר נשאל אם היו איומים, השיב: **"עלתי לא היו איומים"** (עמ' 267 לפרוטוקול) וציין, כי הנאשם לא איים עליו במהלך פגישתם וגם לא שמע ממנו איומים כלפי בנו. באשר לחשד שהעלה כי הנאשם הוא שזרק את בקבוק התבערה, ציין: **"אני באותו רגע חשדתי בו... עלה לי בראש שזה הוא. למה? אני חושב שהסתדרתי עם כולם. אני לא יודע. אני לא רוצה להגיד דבר אני לא רוצה להפליל על בן אדם שלא ראיתי אותו. חשדתי זה נכון" (שם).**

46. חברתו לשעבר של א', ר', סיפרה בעדותה בבית המשפט כי הכירה אותו בחודש נובמבר 2011 וכי חודש אחר כך הוא נשלח לכלא. לדבריה, הנאשם היה מסובך בחובות והוריו ומשפחתו לחצו עליה לתת לו כספים. לטענתה, נתנה לנאשם מעל 100,000 ₪ במזומן, אותם קיבלה כפיצוי על פגיעה שסבלה בתאונת דרכים וכי את הכספים העבירה לאנשים שונים, בין היתר, לאדם בשם ינון ולאדם בשם אלי עזרא (עמ' 285-286 לפרוטוקול). עוד לדבריה, הכירה את הנאשם, שהיה ידד שלה, וכי היא יודעת שא' היה חייב לנאשם הרבה כסף מזה מספר שנים. עוד לדבריה, ידעה שהנאשם עובד בדואר וא' אמר לה שהוא מלווה בריבית. בנוסף ציינה, כי ידעה שא' חייב לנאשם כ-60,000 ₪. על פי עדותה, מאחר שא' היה "פחדן" הוא שלח אותה כדי להעביר כסף לנושים השונים. במסגרת זאת פגשה את הנאשם פעם אחת בתלפיות, שוחחה איתו על חובו של א' ואמרה כי הנאשם ביקש ממנה שא' **"יחזיר לו את הכל"**. לדבריה, השאירה עבור הנאשם סכום של 2,000 ₪ (עמ' 287-288 לפרוטוקול). היא הוסיפה כי הכספים עבור הנושים הושארו במעטפה אצל בעל מכולת ברחוב ***** ב*****. לטענתה, היא מסוכסכת עם א', מאחר שהוא לקח ממנה צ'קים והוא ומשפחתו הונו אותה ולקחו ממנה כספים. עוד

צינה, כי החזרי הכסף של א' לנאשם היו פעם בשבוע, אך א' לא היה עומד בכך והנאשם היה מתקשר ומחכה. לדבריה, כאשר שוחחה על כך עם הנאשם היא הייתה אומרת לו שיחכה ומרגיעה אותו (עמ' 292 לפרוטוקול).

47. בחקירתה הנגדית אמרה, כי א' גנב ממנה ומאמה צ'קים וגם זייף את חתימתה וכי התלוננה נגדו במשטרה. בנוסף צינה, כי בשיחות בינה לבין הנאשם בנוגע להלוואות שניתנו לא', הנאשם מעולם לא איים עליה. בנוסף, הוגשה במסגרת ראיות התביעה פרפרזה (ת/49) לגבי העדה ירדנה ניסים, לפיה העדה מאשרת כי צ'ק שלה שנמצא בידי הנאשם ניתן כערובה להחזר הלוואה שנתן הנאשם לבנה.

48. יצוין, כי בחיפוש שנעשה בביתו של הנאשם ביום 2.12.12 נמצאו ממצאים שונים (ת/37), בין היתר נתפסו שני צ'קים על סך 50,000 ₪ כל אחד, מיום 1.11.12 ו-10.11.12, של העדה ר' ב' ד'. בנוסף, נמצא צ'ק של הגב' ירדנה ניסים על סך 7,500 ₪, צ'ק ריק של אדם בשם "נתנזי משה". בנוסף נמצאו מסמכים שונים, דפי רשימות ופנקסים ובהם מופיעות טבלאות עם שמות של אנשים שונים שבהם מצוין לצד השם סכום כסף ומועדי החזר. יצוין, כי בין המסמכים מופיע פתק שבראשו מופיע כיתוב: "חוב 30,000 ₪", במרכזו הסכום 1,200 ועוד 1,200, "שבועיים עבודה", ובשוליו רשום: "א" ו"תחתיו הסכום 65,000 עם סימן קריאה (!) לידו. בצידו השני של הפתק מופיע "א", צ'ק 5,500 + 2,000/1,200 השבוע. השם "א" מופיע גם ברשימות נוספות כשליצידו ציון סכומים ו/או ימים, כך, למשל, פעם אחת "22,000", "1,000 כל יום שלישי"; "29,000, 5.8"; "30,000, 1,000 - שני"; "13,000 ב-24 לחודש"; "1,200 חמישי"; "22,000 + 30,000 צ'קים של שלוש".

49. בת/25, כשעומת בהרחבה עם ממצאי החיפוש, השיב הנאשם שורה של תשובות מתמיהות לגבי הפנקס שבו מצוינים שמות של אנשים ולצידם סכומי כסף. בעניין זה ציין כי מדובר ברשימה של "**חברים שחייבים לי כסף**":

"ש. יש לך הרבה חברים שחייבים לך כסף?
ת. אני לא מלווה אני נותן.
ש. חברים חייבים זה אנשים שצריכים להחזיר לך?
ת. אני לא לחוץ זה חברים שלי חלק הביאו לי חלק לא הביאו לי.
ש. אז כל הרשימה הזאת זה חברים שחייבים לך כסף?
ת. לא בדיוק.
ש. הסכומים שרשומים ליד השם זה מה שחייבים לך.
ת. מה שחייבים לי. כמה שנתתי וכמה שחייבים לי."
(שם, ש' 31-38)

כאשר נשאל הנאשם לגבי זהות האנשים ששמותיהם מופיעים ברשימה, השיב: "**יש פה אמא שלי**

דודה שלי אח שלי לא זוכר בדיוק". כשעומת עם העובדה ששם אמו נאווה לא מופיע ברשימה, השיב: "לא, אחות של אמא שלי".

50. כאשר עומת הנאשם בחקירתו (ת/6) עם סוגיית ההלוואה לא', השיב תשובות מתחמקות בנוסח "לא זוכר", כאשר בסופו של דבר טען, כי א' חייב לו "בסביבות ה-50,000 ₪" (שם, ש' 22). הנאשם גם שב והתחמק בנוגע לשאלה מתי החל א' ללוות ממנו כספים וכאשר אמר לו החוקר כי הוא מודיע לו שהימנעותו מלהשיב על השאלות עשויה לחזק את הראיות נגדו, השיב: "אין ראיות נגדי". הנאשם הוסיף, כי הוא נחקר על נושא בקבוק התבערה ודרש מהחוקר לשאול אותו רק על כך כי זה מה שנאמר לו בבית המשפט (שם, ש' 42-43). בהמשך אותה חקירה, כשנשאל על הפגישה שאמורה הייתה להיות בביתו של א' כדי להסדיר את החוב, טען, כי סרב להיכנס לפגישה: "כי לא הסתדרתי איתם" והוסיף כי איננו זוכר מה הייתה ההצעה שלהם (הכוונה להצעת א' ואביו). הנאשם אמר כי אין לו תשובה לשאלה האם דרש סכום של 56,000 ₪ מא'. כאשר נשאל כיצד תפח החוב מ-26,000 ₪ ל-56,000 ₪, אמר: "אה הוא אמר שהוא חייב לי 26,000 ₪? ש. למה אתה חושב שמגיע לך 56,000 ₪ ת. לא עונה לך". הנאשם גם סרב להשיב לשאלות ממה הוא מתקיים, האם הוא עובד בדואר, מה גובה הכנסתו ומהיכן הוא מגלגל כספים שהוא מלווה לאנשים.

51. בהודעתו (ת/24) מתאריך 3.12.12, למחרת האירוע, הכביר הנאשם בתשובות חמקניות לגבי יחסיו עם א' ולגבי אופן התקשורת ביניהם בנוסח: "לא מכיר"; "לא יודע"; "לא זוכר". אולם, בסופו של דבר אישר כי א' חייב לו כסף, אך ציין כי אינו יודע בכמה מדובר. הוא הכחיש כי איים על א', אך אישר כי סיכם עם אביו שייפגשו כדי לפתור את הבעיה. באשר לצ'קים של ר' שנתפסו בחיפוש אצלו טען, כי הם נועדו לשמש כערבון. כאשר עומת עם הפתק שרשום עליו "א" ולידו סכום כסף, השיב כי אין המדובר בכסף שא' חייב לו וכשנשאל: "אז מה זה?", השיב:

"ת. זה מזמן.

ש. זה כסף שהוא חייב לך מזמן

ת. לא יודע מה זה לא א' הזה בכלל.

ש. ומה זה הפתקים שתפסו אצלך עם שמות ומספרים.

ת. תראה לי. זה סתם פתקים.

ש. אתה אוהב לרשום שמות של אנשים וליד זה סכומים.

ת. זה סתם פתקים." (שם, ש' 146-139)

52. בעדותו בחקירה ראשית בבית המשפט טען הנאשם, כי לא איים על א', לא זרק שום בקבוק תבערה ואולי קילל אותו במילים: "מניאק בן זונה", וזאת, כי: "הוא גרר אותי כל הזמן ומשך אותי הייתי צריך את הכסף שנתתי לו". לדבריו, גובה חובו של א' היה 50,000 ₪. הנאשם טען, כי הלווה כסף למכריו ולחבריו וכן לאחות של אמו. עוד לדבריו, מקור ההלוואות היה רכב שמכר לאחיו בסכום של 50,000 ₪ וכן סכומים שהוא חוסך ממשכורתו (עמ' 310-311 לפרוטוקול). עם זאת הכחיש בתוקף כי

הוא מלווה בריבית "בשוק האפור". לדבריו בחקירה הנגדית: "**אני לא לקחתי שום ריביות לא נקבתי ריביות גם אם היו מציעים לי לא הייתי לוקח ריביות**" (עמ' 326 לפרוטוקול).

53. כאשר התבקש הנאשם להסביר את המכתב שכתב בנוכחות החוקר צנעני (ת/19), לפיו הרגיש "חנוק, פגוע וקורס", בעקבות התנהלותו של א', הסביר כי לא קרס כלכלית, אבל התכוון לכך ש"**הכסף שלי לא אצלי... סוג של קריסה אם אני עובד על הכסף הזה זה סוג של קריסה אם אין לי אותו עכשיו ביד**" (עמ' 300-330 לפרוטוקול). הנאשם אישר, כי קילל את א', אבל איננו יודע אם א' תפס את זה "**בתור איום או משהו כזה**". לדבריו, אמר לא': "**אני אעשה לך בלגן עם הצ'קים**". כאשר התבקש להסביר את דבריו בת/19 לפיהם הוא מעוניין לפצות את א', השיב: "**כי גם לבקש סליחה זה פיצוי**" (עמ' 332 לפרוטוקול).

54. כאשר עומת הנאשם על ידי התובע עם הפתקים והמסמכים שנמצאו בביתו ובהם רשימות של אנשים ולצידן סכומי כסף וסכומי החזר חודשי, טען, כי כל השמות הנזכרים הם חברים שלו ו"**זה סכומים שהם צריכים להחזיר לי וזה יורד להם מהסכום שלהם**". באשר לרישום המופיע "א' 29,000", אישר כי המדובר בא' וכי מדובר ב"רשימות ישנות" (עמ' 336 לפרוטוקול). הנאשם עומת על ידי התובע עם העובדה שהסכום המצרפי של ההלוואות המופיעות ברשימות מגיע ל-100,000 ₪ ונדרש להסביר כיצד מתיישב הדבר עם העובדה שהוא משתכר סכום של 4,000-5,000 לחודש והשיב: "**יש לי כסף ברוך השם אני עובד אני לא... מ-2006 אני עובד ואין לי הרבה הוצאות**" (עמ' 339 לפרוטוקול).

55. כאמור, בעדותו של א' בבית המשפט הוא הכחיש כי הנאשם איים עליו והוסיף, כי היה חייב לנאשם כסף, אך לא במסגרת הלוואה "בשוק האפור". זאת בסתירה לגרסה שמסר במשטרה. התביעה מבקשת לסמוך בעניין הסחיטה באיומים על הגרסאות שמסר העד במשטרה וזאת לנוכח העובדה שעמדו בתנאי סעיף 10א(2) וסעיף 10א(ג) לפקודת הראיות, תש"ם-1979. בעניין זה, אין ספק כי האמרות שמסר א' במשטרה עמדו בתנאי הקבילות הטכנית שנקבעו בסעיף, שכן מדובר באמרת חוץ של עד, אשר העד אישר את תוכנה וניתנה לצדדים הזדמנות לחוקרו. ההכרעה השיפוטית בעניין זה מורכבת משני שלבים, כנאמר בדנ"פ 4390/91 **מדינת ישראל נ' חאג' יחיא** פ"ד מז(3) 579 "**השלב הראשון ביטוי בעצם ההחלטה לקבל אמרה כראיה. השלב השני הדורש שיקול נפרד, ביטוי בהחלטה אופציונאלית של בית המשפט לסמוך ממצאיו על אמרה שנתקבלה ואף להעדיפה על עדותו של העד בבית המשפט**". את ההחלטה השנייה בדבר העדפת אמרתו של העד או חלקה על פני עדותו בבית המשפט, משתית בית המשפט, על פי הוראת סעיף 10א(ג) על נסיבות העניין, לרבות נסיבות מתן האמרה, הראיות שהובאו במשפט, התנהגות העד במשפט ואותות האמת שנתגלו במהלך המשפט.

56. במקרה דנן, מצאתי כי יש מקום להעדיף את עיקר אמרותיו של א' במשטרה על פני עדותו בבית המשפט. אכן, כפי שהתרשמתי באופן בלתי אמצעי, א' רחוק מלהיות אדם מהימן ויש לו רקע מפוקפק,

כפי שהעידו עליו גם אביו, מ' וחברתו לשעבר, ר'. יחד עם זאת, הדברים שמסר במשטרה משתלבים, במידה רבה, עם העדויות שמסרו האב ור', וגם עם ראיות נוספות ובהן הרישומים שנמצאו בביתו של הנאשם ודברים שאמר הנאשם עצמו. זאת לעומת חוסר ההיגיון שבדברים שמסר לבית המשפט ואשר אינם משתלבים עם אותן ראיות. יתר על כן, התרשמתי כי הדברים שנמסרו במשטרה נאמרו תחת רישומו של ההלם שבו היה נתון א', לאחר יידוי בקבוק התבערה לעבר ביתו וניכרים בהם דברי אמת. זאת שעה שמעדותו בבית המשפט התרשמתי, כי הוא הציג גרסה מתחמקת ומניפולטיבית שמטרתה להימנע מעימות עם הנאשם ומהפללתו. בהקשר זה יצוין, כי על אף שהחוקרים שאלו אותו יותר מפעם אחת אם הנאשם איים עליו "שישרוף" אותו וזאת ככל הנראה כדי לקשור את האיום ליידוי בקבוק התבערה, א' הכחיש זאת יותר מפעם אחת. הדבר מלמד על כך שהעד, בעת חקירתו במשטרה, לא ביקש להפריז או להעצים את האיומים שייחס לנאשם, נמנע מלייחס לו איומים מפורשים באלימות פיזית, והבהיר, כי מהאיומים המרומזים שהפנה כלפיו בנוסח "**אנו נפגש**", ניתן היה להבין את מה שצריך להבין.

57. עוד יצוין, כי הרשימות שנמצאו בביתו של הנאשם בהן מופיע בין היתר השם "א'", לצד סכומים ומועדים, מחזקות את גרסתו של א'. כך, למשל, לגבי המונח "עבודה" שא' הסביר כי משמעו ריבית בשפת "השוק האפור", ואשר הנאשם לא נתן לו הסבר נוגד. בהקשר זה יצוין, כי הנאשם עצמו אישר בעדותו בבית המשפט כי השם "א'" המופיע ברשימות, מתייחס לא'. בנוסף, לא ניתן הסבר ממשי על ידי הנאשם, כיצד מופיעים באותן רשימות, שמות וסכומים של אנשים שהוא הודה כי נתן להם הלוואות המצטברות לסכומים העולים על 100,000 ₪, שעה שהכנסתו החודשית עומדת, לדבריו, על סכומים של 4,000 עד 5,000 ₪ לחודש. יצוין, כי הנאשם לא הביא ולו עד אחד שיאשר את גרסתו, כי ההלוואות שנתן היו רק לחברים ולקרובי משפחה וניתנו ללא ריבית.

58. מטעמים אלה, מצאתי להעדיף את גרסתו של א' בהודעותיו במשטרה על פני עדותו בבית המשפט. בהסתמך על גרסאות אלה אני מוצא לנכון לקבוע, כי הנאשם הלווה לא' סכומים במסגרת "השוק האפור", שנלווה אליהם ריבית שבועית וכי על רקע העובדה שא' לא החזיר לו סכומים אותם תבע, איים עליו באופנים שונים. כך, למשל, ניתן לקבוע כי הנאשם אמר לא', יחד עם קובי לוי, "**אתה לא רוצה לתת ריביות אז נשחק במשחק שלנו ואנחנו יודעים איך לשחק רק תיהנה מהחיים**"; וכן איים עליו אישית: "**אם לא תשלם על העבודה אנחנו נפגש**"; "**אני אעלה אליך לבית ויהיה בלגן**" וכן לאחר שא' אמר לו בתגובה לדבריו שהוא יגיע לביתו כי אמו תזמין משטרה: "**היה צריך לדקור אותך על משפט כזה**".

59. אוסיף ואציין בעניין זה, כי אינני מייחס חשיבות רבה לקביעה המדויקת של סכום החוב, ואין לטעמי משמעות של ממש לסתירות להן טענה ההגנה ביחס לראיות שהציגה התביעה בעניין גובה סכום החוב הנטען. לטענת הנאשם, עמד סכום החוב על 50,000 ₪, ללא ריבית, זאת שעה שלפי עדות א' ואביו, סכום החוב הבסיסי עמד על כ-26,000 ₪, אולם סכום זה נשא ריבית פיגורים של כ-1,000-1,200 ₪ לשבוע. להבנתי, על סמך מכלול הראיות שהוצגו, ניתן לקבוע, כי מדובר בהלוואה בריבית שנשאה ריבית פיגורים שבועית.

60. חיזוק לקביעה זו ניתן למצוא בעדותה של ר' חברתו לשעבר של א'. כעולה מעדותה, עדה זו אינה רוחשת לא' חיבה יתירה, בלשון המעטה, על רקע תחושתה שרימה אותה. לעומת זאת, ניכר שיש לה יחס חיובי כלפי הנאשם ואין לה מניע להפליל אותו או להשחיר את פניו. ר' מאשרת את דברי א', כי החזרי החוב שלו לנאשם היו החזרים שבועיים וכי א' אמר לה שהנאשם היה מלווה בריבית. עוד אישרה, כי הנאשם היה פונה אליה בהקשר לחובו של א', העביר דרכה את דרישתו כי א' יחזיר לו "את הכל" ואת העובדה שהיא ניסתה להרגיע את הנאשם. עוד אישרה, כי הפקידה צ'קים שלה כערבות לחובו של א', דבר שאושר גם על ידי הנאשם. בנוסף, מחזקת את עדותו של א' עדותו של אביו, לפיה ניסה להציע לנאשם החזר של 40,000 ₪, אולם א' דחה את הצעתו. ניכר כי האב שבע מרורים מבנו וכי עדותו בהתייחס לנאשם הייתה זהירה ומאופקת והוא נמנע מלייחס לו השמעת איומים כלפיו.

61. לאור כל האמור, אני קובע כי הנאשם הילווה לא' כספים בריבית והשמיע כלפיו איומים שנועדו להניעו להחזיר לו את הכספים שלטענתו הוא חייב לו, כמפורט בפסקה 58 לעיל. יחד עם זאת, המאשימה ייחסה לנאשם עבירה לפי סעיף 428 סיפא לחוק, אשר כוללת ביסוד העובדתי שלה את הדרישה כי ה"מעשה נעשה" מפני האיום או הטלת האימה או במהלכם. זאת שעה שבענייננו לא הוכח כי א' אכן שילם לנאשם את הסכומים שתבע ממנו, כתוצאה מהאיומים או מהטלת האימה. נהפוך הוא, על פי גרסת התביעה, יידוי בקבוק התבערה היה דווקא פועל יוצא של העובדה שא' נמנע מלשלם לנאשם את הסכומים אותם דרש ממנו. לפיכך, לא ניתן להרשיע את הנאשם בעבירה לפי סעיף 428 סיפא לחוק, אלא רק בעבירה לפי סעיף 428 רישא לחוק.

62. על המסקנה המשפטית, שהדברים שהשמיע הנאשם כלפי א' עונים על היסוד העובדתי האמור ברישא של סעיף 428 לחוק, כבר עמדתי בהחלטתי המקדמית מיום 15.1.13. באותה החלטה דחיתי את טענת ב"כ הנאשם, כי אותן אמירות, או דומות להן, כמתואר בסעיפים 1 עד 7 לפרק העובדות של כתב האישום, אינן מהוות מעשה של איומים או הטלת אימה, כנדרש בסעיף. נימוקיה של החלטה זו הובאו בפסקאות 9 ו-10 לעיל והם מהווים חלק בלתי נפרד מהכרעה זו.

63. לכך יש להוסיף את עמדת הפסיקה, כי מקום שנושה תובע סכום כסף מחייב, תוך שימוש באיומים שלא כדון, הנוגעים לחירותו, רכושו, פרנסתו, שמו הטוב, צנעת הפרט שלו, או מטיל עליו אימה בדרך אחרת, הדבר משכלל עבירה לפי סעיף 428 סיפא, גם אם ביסוד האיומים עומד חוב ממשי של החייב לנושה. בעניין זה נאמר בע"פ 286/84 **מדינת ישראל נ' גוזלן** (פ"ד לח(3) 572, בעמ' 577:

"עניינו של סעיף 428 לחוק הוא באיומים, שמטרתם 'להניע את האדם לעשות מעשה או להימנע ממעשה שהוא רשאי לעשותו' (ההדגשה שלי - א' ג'). משמע, כי על-פי לשונו המפורשת לא מצטמצמת העבירה שבסעיף 428 בהגנה על 'זכות החופש' בכל הנוגע להנעת אדם על-ידי איומים למחדל ממעשה, שהוא רשאי לעשותו, אלא היא מתרחבת גם על איסור להניע אדם באיומים לעשות מעשה, דהיינו מעשה כלשהו, בין שהוא מחויב לעשותו ובין שאינו מחויב לעשותו. ומכאן, כי העושה דין לעצמו להניע אדם באיומים לעשות מעשה, יבוא על עונשו בפלילים, ואפילו היה המאיום חייב לעשות אותו מעשה".

עמוד 17

"הדרך לאכיפת זכותו, דרך האיומים, היא הפוסלת את המעשה ועושה אותו לעבירה... האמצעי של שימוש באיומים פוסל את המעשה; הדרך הנכונה לאכיפת דרישתו של המאיים היא פנייה לערכאות".

64. באשר ליסוד הנפשי הנדרש להרשעה, בעקבות האמור בסעיף 2א90 לחוק, משמעותה של התיבה "כדי להניע" - משמעה שאיפה להשיג מטרה או יעד כאשר בעניינו מדובר במטרה להניע את המאיים לעשות את המעשה נושא האיום או להימנע מעשייתו, כאשר הוא רשאי לעשותו. אין ספק, כי מן הראיות עולה שאכן הדברים שהשמיע הנאשם כלפי א' - נועדו לאותה מטרה. ראו קדמי, שם, בעמ' 948-949.

65. לאור כל האמור, ניתן להרשיע את הנאשם בעבירה לפי סעיף 428 רישא לחוק.

הראיות בנוגע להצתה

66. המאשימה נסמכת על מגוון ראיות, חלקן נסיבתיות וחלקן אמרות חוץ של הנאשם, הן בחקירותיו במשטרה והן בפני המדובר, אשר יש בהן לשיטתה כדי להצביע על כך שהנאשם הוא אשר הכין את בקבוק התבערה ויידה אותו לעבר ביתו של א'. בנוגע לאמרות החוץ של הנאשם, בהן רואה המאשימה משום הודיה או ראשית הודיה היא נסמכת, בין היתר, על התשאל ת/9 מיום 9.12.12. בתשאל זה, שאין לו תיעוד צילומי, הנהן הנאשם בחיוב בסיומו של רצף דברים שאמר לו החוקר שלומי חיים, בנוכחות החוקר נדב קוגן. דברים אלה התייחסו אליו ואל קובי לוי, ולפיהם **"מבין אותך ואני אומר לך בביטחון לא היה לכם שום רצון לעשות נזק שיבעיר שם את כל הבית, וגם בקבוק כזה לא היה מבעיר את כל הבית... אבל תגמור עם זה... תודה לאלוהים שלא קרה שם כלום... בפוקס נכנס לך ברווח בין הסורגים... שאני אקבל ממך משהו אתן לך פי 10 אני בטוח וגם החבר ... החבר הספציפי לא היתה לו כוונה לפגוע בבן אדם, זו התראה לפני עיקול. שלחתם לא' התראה... אודה כבר נמאס לנו ונשבר לנו הזין ממך זורקים לך התראה".** בנוסף, מפנה המאשימה לדברי הנאשם בתשאל, בהם הפנה לחוקר שאלה לגבי העונש הצפוי לו **"מה אנשים אוכלים על דבר כזה?"**.

67. בנוסף, היא נסמכת על השיחה שהיתה לנאשם עם קצין החקירות של משטרת בית שמש, אלעזר צנעני, ביום 4.12.12 שבה התוודה הנאשם בפניו ואמר לו, לפי עדותו, כי **"א' היה חייב לו כסף, מכיוון שלא החזיר לו את הכסף הוא איבד את העשתונות וזרק לבית שלו בקבוק תבערה. ליאור מסר כי ביום האירוע הביא קטנוע לבית של א' וזרק לחצר של הבית בקבוק תבערה שהוא הכין. לטענתו, הוא רק רצה להפחיד אותו כדי שא' יחזיר לו את הכסף"** (עמ' 102 לפרוטוקול).

68. לאחר מכן, ביקש צנעני מהנאשם שיעלה את הדברים על הכתב והנאשם רשם את ת/19 שבו הוא

סיפר על ההלוואות שנתן לא' כעזרה ועל כך ש"הוא מרח לי סיפורים, פגע בי, הוא סכסך אותי עם הרבה אנשים ובכל פעם מצא דרך לא להחזיר לי... אני נכנסתי לחובות בגללו והייתי חנוק בגללו". בסופו של דבר, כותב הנאשם כי שוחח עם אביו של א' "היינו אמורים לפטור (כך במקור) את זה ולא הצלחנו הוא בטלפון שלו איים עליי ודיבר לא יפה ואמר לי בוא תהיה גבר בוא למקום מסויים ונראה אם תקבל כסף" בהמשך כותב הנאשם "בזמן כלשהוא לא עמדתי בזה... נכנסתי לבלאגן בגללו, אני לא מצדיק את מה שעשית ואיך שהתנעגתי, אבל לא היה לי מוצא. הייתי חנוק, הייתי פגוע והרגשתי שאני כורס, במצוקה... הוא הביא לי שיקים ערבון וחברה שלו היתה עדה לזה (ר' ב' ד') ... אני בלי עבר פלילי בלי הרשעות התחלתי דרך חדשה בחיים שלי אני לא מעוניין להסתבך עשיתי טעות ואני מצטער עליה אני מוכן לפצות את המתלונן אני לא יודע איך הגעתי למצב הזה אני לא רציתי לפגוע באף אחד במיוחד לא בא' עשיתי דבר לא בסדר, רציתי להלחיץ אותו אבל לא לפגוע בו".

69. בנוסף, מצביעה המאשימה על כך, שלאחר השיחה עם צנעני הזעיק הנאשם, שהיה בחקירה אצל החוקר נדב קוגן, טלפונית, את החוקר שלומי שהיה באירוע משפחתי בירושלים וביקש ממנו להגיע לתחנת המשטרה בבית שמש. לדבריו, אמר לו הנאשם, שהוא מבקש שיבוא כדי שהוא יוכל "לדבר על הכל". אולם, כשהגיע החוקר לתחנה בשעת לילה מאוחרת כדי לגבות מהנאשם הודעה, סרב הנאשם לדבר (ת/14).

70. עוד מפנה המאשימה לתשאל שערך לנאשם החוקר נדב קוגן ביום 6.12.12 ואשר הוקלט והוסרט (ת/12+ת/12א) ובו משוחחים השניים והחוקר ממקד את השיחה בעניין בקבוק התבערה. השניים משוחחים תחילה על מעצרו של קובי לוי ואחיו של הנאשם נתנאל. במהלך התשאל שואל הנאשם את החוקר "הם משתחררים שניהם?" החוקר שואל אותו אם יש להם מעורבות לסיפור והנאשם השיב בשלילה, ואז מוסיף החוקר "רק שלך בלבד?" (הכוונה למעורבות) והנאשם מהנהן בראשו לחיוב. בנקודה זו מוסיף החוקר "בהנחה שרק שלך בלבד אז אין סיבה להחזיק אותם". הנאשם נשאל ע"י החוקר "זה היה תכנון של רגע?" והוא משיב בחיוב ומוסיף "לא רציתי באמת לפגוע באף אחד, אין לי מטרה לפגוע בו, גם לא בו אישית, גם כשהוא מעצבן אותי. אם הייתי רוצה לפגוע בו הייתי מחכה מתחת לבית ופוגע בו אישית, או זורק לו בחלון שלו, בחלון של הבית שלו. שאלה: מתי בא לך הרעיון באותו ערב? תשובה: באותו רגע. שאלה: ספר לי את התהליך? תשובה: איך זה בא לי? שאלה: איך זה הגיע למצב של פיצוץ? תשובה: רשמתי את זה בדף, הייתי חנוק... רשמתי גם למה הגעתי למסיבות האלה. שאלה: איך ידעת איך להרכיב ואיך לעשות בקבוק תבערה? תשובה: כל ילד יודע. שאלה: מאיפה לקחת את הדלק. קניתי מתחנת דלק? תשובה: מאיפה שכל בן אדם. יש לי תמיד".

71. בנוסף, סומכת המאשימה על עדותו של המדובב אלכס, אשר העיד כי באחת השיחות ביניהם, לפני שהנאשם ביקש לקרוא לחוקר על מנת להתוודות, המדובב שאל אותו על מה הוא רוצה להודות כדי שלא יסתבך "אז הוא אמר שבאותו ערב הוא מילא בתחנת דלק שני בקבוקים ושאלתי אותו איזה בקבוק נזרק, בקבוק פלסטיק? הוא אמר לי: לא. בקבוק זכוכית. שאלתי אותו אם היה לבד

והוא אמר: כן הייתי לבד, הגעתי למקום בדקתי את השטח הקרוב, שלא יהיה אף אחד בשטח, זרקתי בקבוק, פגעתי בקיר על יד החלון כאילו וטסתי משם הביתה, ישר הביתה". עוד מסר, כי הנאשם אמר לו שמצאו אצלו בקבוק דלק וכפפות עם ריח של דלק והמדובב אמר לו שניתן לקחת את הכפפות למעבדה "ולעשות כאילו אחד פלוס אחד". לדבריו, הנאשם התייחס לכך ואמר שעשה טעות שלא זרק את הכפפות והשאיר אותן בבית עם בקבוק הפלסטיק (עמ' 176-177 לפרוטוקול הנ"ל).

72. מתוך התמלול הארוך של שיחות הנאשם עם המדובב (ת/50), המתייחס לדיסקים של השיחות שהוקלטו (ת/51) ניתן לדלות את הדברים הרלוונטיים הבאים בעמ' 11 לתמליל, ש' 14-28: "מדובב: מה אתה הולך להגיד לו? הנאשם: מה שהוא רוצה לשמוע. מדובב: איך, איך אתה אומר לו את זה? הנאשם: קודם כל שיעשה את הדברים יפה ומסודר. מדובב: לא, הוא יגיד לך בוא נגיד, לדוגמא הוא יגיד לך אתה יודע מה? הנאשם: אני נקי... נלך להוציא לו את... הייתי, לא רציתי לשמוע, לא רציתי... הלכתי לתדלק את האופנוע מילאתי לי את הבקבוק, ככה הלכתי לשם וראיתי שאין שם אף אחד, לא רציתי לפגוע באף אחד, זרקתי את זה לקיר בכוונה בשביל... להפחית" [כנראה להפחיד - מ.ה.]. בנוסף, מצביעה המאשימה על כך שבעימות ת/30 שנערך בין הנאשם לבין המדובב, לאחר הדיבוב, ביום 5.12.12, הטיח בו המדובב את תוכן השיחות ביניהם, כולל ההודיה בידי בקבוק התבערה, ותשובת הנאשם היתה: "אני עייף. שאלה: זה מה שיש לך להגיד. שאתה עייף? תשובה: החשוד מהנהן בראשו" (ש' 27-30). הנאשם חזר על תשובה זו "אני עייף ורוצה לישון", גם בהמשך, בהתייחס לדברי המדובב שהפנה את הנאשם לעובדה שהכפפות שנמצאו בקטנוע יכולות לסבך אותו אמר הנאשם "איזו טעות עשיתי" (ש' 31-40). בסיום העימות תאר המדובב את המעבר על פרוטוקול הדיון, שבו תוארה זריקת הבקבוק על הבית, בזמן שבו ישבו דיירי הבית בסלון, ואמר לנאשם כי רק לטוב מזלו הוא לא הסתבך יותר והנאשם הגיב "בטח, זה המזל". הנאשם נשאל בנקודה זו על ידי החוקר נדב קוגן, עורך העימות, אם יש לו מה להוסיף. תשובתו: "בכל ההקלטות, אין פרט אחד שאומר שאני מודה בזה. שאלה: אז הוא מציא את זה? תשובה: תשמע בהקלטות אם אני מודה או לא מודה. שאלה: זה מה שיש לך להגיד? בהקלטות? תשובה: כן."

73. עוד נסמכת המאשימה על עדותו של השוטר יוסי שמואל מצוות הבילוש שהגיע לביתו של הנאשם בסמוך לאחר האירוע וזיהה אותו באמצעות תעודת זהות. לדבריו, ליד ביתו של הנאשם נמצא קטנוע עם מנוע חם. מאחר שעל פי המידע שהיה בידו, באירוע היה מעורב קטנוע. שאל את הנאשם לגבי הקטנוע, והאחרון השיב לו שהוא לא נסע בקטנוע אלא ברכב אחר ועשה איתו תאונה והרכב נמצא בתיקון בכפר. רק לאחר שעומת עם העובדה שמנוע הקטנוע נמצא חם, אישר שנסע בקטנוע (עמ' 164 פרוטוקול מיום 3.6.13).

74. בנוסף נסמכת המאשימה על מצלמות המועצה המקומית מבשרת ציון שנלקחו מ"כיכר הפונדקים" ותיעדו את השעה 20:42:57 ביום האירוע (ת/7). בעדשות המצלמות נקלט קטנוע שעליו רכובות שתי דמויות חבושות בקסדה (ת/7+ב7) שיוצאות מרח' ***** המוביל לרח' ***** שבו הושלח בקבוק התבערה. לדבריה, ניתן להבחין בדמיון הרב שבין הקטנוע המופיע בתמונות, פס האורך על מכנסי האימונית שלובש הרוכב הקדמי, והדגם על נעליו של הרוכב, לבין הקטנוע של הנאשם, הדוגמא

המופיעה על נעליו ופסי האורך על האימונית, אותם לבש ונעל בעת שנעצר (ת/8א+ב, ת/13). עוד מצביעה המאשימה על דוח המז"פ (ת/42), שלפיו נמצאו שרידי בנזין על שברי הזכוכית שנאספו ליד ביתו של א', מציאתם של "מספר מצומצם של מרכיבי חומר פחמימיני כגון בנזין" על ידו השמאלית של הנאשם בבדיקה שנערכה לו, הימצאותו של חומר מסוג בנזין בבקבוקון ששימש לדגימת הנוזל שנמצא בבקבוק הפלסטיק בקטנוע של הנאשם. בעניין זה יצויין, כי מומחה המז"פ, אהרון לוי, אישר בעדותו, במענה לשאלות ההגנה, כי ביד ימין של הנאשם לא נמצא שריד לחומר דלק וביד שמאל אין ממצא חד משמעי הקובע כי השרידים שנמצאו על ידו של הנאשם הם באופן ודאי "בנזין", וכן כי לא נעשתה השוואת דלקים בין המיכל שנתפס על הקטנוע לבין שברי הזכוכית של בקבוק התבערה (עמ' 219-220 לפרוטוקול). בנוסף אישר המומחה, כי על אף דבריו של נדב קוגן, שהריח של בנזין מהכפפות שנמצאו אצל הנאשם, לא ניתן לסמוך ממצא כזה על סמך חוש ריח ונדרשת בדיקה מדעית (שם, עמ' 221).

75. הנאשם בעדותו טען ל"יחס מגעיל" מן השוטרים ויחס את הדברים מהם ניתן להסיק הודיה בעבירה למעצרו של אחיו שהוא חולה אפילפסיה ומקבל התקפים. לדבריו, כשעצרו אותו "אמרתי להם תשחררו אותו אני אתן לכם לשמוע את מה שאתם צריכים. אפילו על רצח רבין אני אחתום לכם. לא מעניין אותי רק תשחררו אותו" (עמ' 314 לפרוטוקול מיום 6.1.14). לטענתו, בשיחה עם החוקר צנעני, שהיתה "תרגיל חקירה", לא הודה בידי בקבוק התבערה. המכתב ת/19, הוכתב לו על ידי החוקר והוא אמר לו במפורש שהוא איננו מוכן להודות מעבר לכך שקילל ואיים. עוד טען, כי כאשר הגיע לתחנת בית שמש, הראו לו את הרכב של אחיו והוא הבין שהוא עצור ונאמר לו שעד שלא ייתן עדות לא ישוחרר האח. הנאשם גם טען, כי כאשר הגיעו השוטרים לחפש בביתו, הם הראו לו מסמך שטענו שהוא צו חיפוש והבטיחו לו שלא יהפכו את הבית. אולם, לאחר מכן, ביצעו חיפוש שגרם ל"מהפכה בבית" ולאחר שדרש מהם לראות את הצו, הציגו לו מסמך שאיננו צו חיפוש. דבר זה גרם לו לכעוס עליהם ולא לשתף עם המשטרה פעולה. באשר לשיחה עם המדובב, טען כי המדובב היה מפחיד "הידיים שלו צהובות, בלי שיניים" והוא גם קילל הרבה וצעק הרבה. לטענתו, התייחסותו לידי בקבוק התבערה בשיחה עם המדובב היתה חלק ממשחק שבו המדובב שיחק בתפקיד השופט ושאל אותו "נגיד אני השופט. מה תגיד לי? אז אני אמרתי לו: אני אגיד לך שעשיתי את כל מה ש... שאלה: מה זאת אומרת? זאת לא הודאה? תשובה: זו הודאה? אני לא יודע אם זו הודאה. לא אמרתי לו שעשיתי את זה אז אמרתי שעשיתי את זה כל מה שהם רוצים". לטענתו, הסיבה היחידה להודות היתה מעצרו של אחיו. כאשר הקשה עליו סנגורו ושאל כיצד הסביר למדובב בצורה מסודרת את תדלוק הבקבוק, את התצפית על המקום ואת זריקתו במטרה שלא יפגע, השיב "לא יודע איך הגעתי להגיד לו דבר כזה, הוא שיחק איתי משחק כזה. הוא שאל אותי: איך תגיד להם... אז אתה אמרת דברים שלא עשית? תשובה: כן. כי פחדתי קצת ודאגתי לאחי".

76. אציין, כי מקבץ הראיות שהציגה המאשימה הוא מקבץ משכנע ואלמלא טענת האליבי שהעלה הנאשם בשלב מאוחר של ההליך והראיות שהציג כתמיכה בטענתו, ייתכן שהליך זה היה מסתיים בהרשעה. אינני מקבל את גרסת הנאשם לגבי הנסיבות שהובילו אותו להודות, במפורש או במשתמע, בביצוע העבירה הן בפני החוקר צנעני, הן בפני החוקר קוגן והן בפני המדובב. הנאשם הוא אדם מתוחכם מניפולטיבי וחשדן. מקובל עליו תיאורו של ב"כ המאשימה לפיו ביצע הנאשם מעין "ריקוד" עם החוקרים, שבו צעד

צעד אחד קדימה ושניים אחורה, לצורך בדיקת השאלה איזה מידע מצוי בידיהם ואיזה רווח יוכל להפיק מהם אם יחליט למסור הודאה. לפיכך, בכל פעם שמסר הודאה או ראשית הודאה בנסיבות של תשאל או שיחה לא פורמאלית, מיד אחר-כך חזר בו ושמר על זכות השתיקה או הכחיש את הדברים. מטעם זה גם נמנע מלרשום בת/19, לפני החוקר צנעני, הודאה מפורשת בעבירת ההצתה. איני מקבל את טענת הנאשם שהיה מוכן להודות אפילו ב"רצח רבין" רק כדי שאחיו ישוחרר. שכן, הנאשם לא הודה בעבירה המיוחסת לו באף אחת מן ההודעות הפורמאליות שנגבו ממנו. עוד יצוין, בהקשר זה, כי בכל השיחות הממושכות עם המדובב לא מצאתי התייחסות ממשית לחששו של הנאשם לגורלו של אחיו אשר הוא, והוא בלבד, יוביל אותו, כביכול, להודות. אוסיף, כי לא התרשמתי מתיעוד השיחות, שהנאשם חשש ופחד מהמדובב, ולפיכך הודה בפניו בביצוע העבירה. נהפוך הוא, השיחות ביניהם היו ידידותיות ופתוחות, ולא עולה מן כל לחץ של המדובב על הנאשם למסור הודאה. יתירה מכך, הדברים שמסר הנאשם לגבי נסיבות יידי הבקבוק, למשל העובדה שמדובר בבקבוק זכוכית, ולא בקבוק פלסטיק, מהווה פרט מוכמן שרק מי שביצע את העבירה או היה שותף לביצועה, יכול היה לדעת. בעניין זה יש להוסיף ולציין כי האח נתנאל נעצר למשך 24 שעות בלבד ולאחר שהוכח באמצעות צילומים מתחנת הדלק בה עבד, האליבי שלו לגבי שעת האירוע, הוא שוחרר.

.77 באשר לראיות הנסיבתיות האחרות, הצילומים מכיכר הפונדקים והדמיון המסוים בינם לבין האימונית והנעליים שנעל הנאשם ביום האירוע, הכפפות ובקבוק הבנזין שנמצאו בקטנוע, תגובתו הראשונית שלא נסע בקטנוע, על אף שמנועו נמצא חם והמניע שהיה לנאשם לפגוע בא', אכן בכל אחת מאלה לכשעצמה, ויתכן שאף בהצטברותן יחד, לא היה כדי לאפשר הרשעה (ראו והשוו, ע"פ 3794/12 **שאדי סלאח נ' מדינת ישראל** (לא פורסם, 21.1.13). אולם, בהצטרפן לראשית ההודאות ולפרטים המתוארים בהן, היה בהן באופן פוטנציאלי כדי להוביל להרשעה.

.78 כאמור, הסיבה היחידה בגינה אני מוצא לזכות את הנאשם מחמת הספק, הינה גרסת האליבי המאוחרת שהעלה והראיות שהובאו לבית המשפט בעניין זה, אך לא נסתרו על ידי המאשימה. ואבהיר: בתשובתו המקורית לכתב האישום, נמנע הנאשם כאמור מלמסור גרסת אליבי. גרסה כזו גם לא נמסרה בחקירותיו במשטרה, זולת אמירה כללית בודדת בת/9, לפיה: "יש לי אליבי. החוקר: לא סיפקתי [צ"ל - לא סיפקת]. הנאשם: אני אספק אליבי". יחד עם זאת, כאשר, בעקבות חילופי הסנגורים, העלה בא כוחו של הנאשם בקשה לתקן את תשובתו לאישום ולהציג את האליבי, לא התנגדה לכך המאשימה.

.79 בעדותו בבית המשפט טען הנאשם בעניין האליבי, כי ביום האירוע, 2.12.12, קם בשעה מאוחרת בצהריים ונסע לתלפיות כדי לאכול משהו, ברכב השייך לו מסוג פורד פיאסטה. במהלך הנסיעה היה מעורב בתאונה בה פגע ברכב אחר (עניין הפגיעה אינו שנוי במחלוקת והוא אומת עם הנהגת שהייתה מעורבת בתאונה). לדבריו, הוא לקח את הרכב לתיקון בכפר חוסן ליד ביתר עלית, משם החזיר אותו דודו לביתו. לקראת השעה שמונה יצא מביתו לכיוון מקום עבודתו בחברת החלוקה בגבעת שאול, יחד עם הקטנוע, נסיעה שארכה כ-20 דקות. לגרסתו, המתין במקום לעדה שירה אליהו שהייתה אחראית למיין את הדואר אותו הוא אמור היה לחלק למחרת היום, "**חיכיתי, מיינתי אותו שעה ויצאתי משם לכיוון הבית חזרה**". עוד לדבריו, לאחר שנעצר, אחיו וחברתו באותה תקופה, חילקו את הדואר

למחרת היום (עמ' 313, פרוטוקול 6.1.14). לטענת הנאשם, הסיבה שלא מסר את האליבי בהזדמנות הראשונה, נבעה מהתנהגות השוטרים כלפיו וכן משום ש"נלחצתי קצת מהבוס שלי, מה אם הוא ידע **אם הדבר הזה או משהו ... לא רציתי להגיד שום דבר על העבודה כלום מי שלא קשור לזה**" (שם, עמ' 314).

80. הנאשם עומת על ידי ב"כ המאשימה עם הטענה, שגם לפי שיטתו, לפיה נסע במישרין מביתו למרכז החלוקה ובחזרה, הרי שהוא שהה באותו מקום כ-40 עד 45 דקות, ולא יכול היה להספיק למסלל את כל 1,300 דברי הדואר הרשומים על שמו. לכך השיב, כי "**הכמות שלי מתחלקת לי ליומיים, פעם אחת אני עושה חצי אזור. פעם אחת חצי אזור. אני לא ממיין את כל האזור**". כאשר הטיח בו התובע, שהממונה עליו לא אישר כי ניתן לחלק את המיסלול לפעמיים, השיב: "**אז תשאל אותו שוב, אני לא יודע אם שאלת אותו את זה**" (שם, עמ' 373).

81. בהתייחס לטענת האליבי, העידו מטעם ההגנה העד רם דמתי (להלן: **דמתי**), שהיה מעסיקו של הנאשם בתקופה הרלבנטית בחברה לחלוקת דברי דואר, והעדה שירה אליהו (להלן: **שירה**), שהייתה הממיינת בחברה שבה עבד הנאשם. העד דמתי סיפר, כי החברה עוסקת בחלוקת דברי דואר לחברות מסחריות שונות, וכי הוא מכיר את הנאשם מזה ארבע שנים. העד הסביר את שיטת העבודה שלפיה פועלת החברה וציין, כי הנאשם היה אחראי על חלוקת דואר באזור גילה, ובמועד הספציפי (2.12.12) הוא גם אמור היה לחלק 1,300 דברי דואר. לדבריו, דברי הדואר שיש לחלקם מגיעים למשרדי החברה בסביבות השעה 16:30-17:00, צוות ממיינים שלא קשור לחלקים, ממיין את דברי הדואר לפי אזורי החלוקה. לדבריו, העדה שירה, האחראית על קו החלוקה של הנאשם, מסיימת את עבודת המיין בסביבות השעה 20:30. לדבריו, מרבית השליחים מגיעים למשרדי החברה בשעות הבוקר ומתחילים בחלוקה, אולם קבוצה של כ-15 איש והנאשם בכללם, מגיעים בערב שלפני יום החלוקה, לאחר שמסתיימת עבודת המיין, וממסללים את דברי הדואר, אותם הם לוקחים עמם, לאחר מכן, לביתם, לצורך חלוקתם למחרת היום. העד ציין, כי אינו זוכר אם הנאשם לקח את החומר לחלוקה באותו ערב, והעריך את זמן המיסלול של כמות דואר כזאת בשעה וחצי. לדבריו, על פי ההוראות הכתובות של החברה, אסור על המחלק למיין ולמסלל את החומר בביתו "**החובה היא למיין בתוך המשרד, בתוך המחסן, ורק אז לצאת עם החומר. זה הוראה מוחלטת**" (שם, עמ' 272-273). עוד ציין, כי רק שני עובדים רשאים באישור חריג לקחת את דברי הדואר לביתם ולמסלל אותם שם, אולם הנאשם אינו אחד מהם (שם, עמ' 278).

81. העד הוסיף, כי על דבר מעצרו של הנאשם נודע לו רק מספר ימים לאחר ה-2.12.12, מאחר שהנאשם לא הגיע לעבודה ולא ענה לטלפונים, לאחר שנעשה בירור עם קרובי משפחה שלו העובדים בחברה. העד הציג בעניין זה את טבלת ריכוז החלוקה הרלבנטית לנאשם לחודש דצמבר 2012 - 3/3, והסביר כי לאחר שנודע על דבר מעצרו פוזר חומר המופיע על שמו בין מחלקים אחרים. בחקירתו הנגדית ציין העד כי מחלק המגיע למשרדי החברה כדי למסלל את המעטפות לחלוקה חותם על טופס ומאשר כי לקח את החומר. העד ציין כי לא הביא עמו את הטופס אבל "**אפשר למצוא אותו. הוא נמצא באחד המקומות**" (שם, בעמ' 282). בחקירתו החוזרת ציין העד, כי דפי החתימות שעליהם

חותמים השליחים, דפי הכמויות וריכוז המשכורות, שמורים אצלו באחד הארגזים, לאחר שעבר דירה, וכי הוא ימצא אותם (שם, בעמ' 282).

82. העדה שירה ציינה כי היא זוכרת את היום האחרון שבו הגיע הנאשם לעבודה "כי יום אחרי זה הגיע מכתבים של חברת החשמל. זה מגיע לכל מחלק פעם בחודשיים... אז הגיע לו יום אחרי זה עדיין נשאר חברת החשמל ולא נגעו בזה ורני המנהל הוא נורא התעצבן למה לא אמרתי לו שיש דואר שלא חולק ובגלל זה אני זוכרת שבאותו יום הוא היה. זה היה ביום האחרון שלו" (שם, עמ' 300). העדה הוסיפה כי היא זוכרת שבאותו היום בסביבות השעה 20:30 השלימה את מיון החומר השייך לאזור החלוקה של הנאשם. לדבריה "זה אומר שהוא בא עשר דקות רבע שעה לפני... ש. את אומרת שאת חושבת שבסביבות שמונה וחצי הוא הגיע? ת. כן. ש... וכמה זמן הוא היה. לוקח לו בערך בין שעה לשעה וחצי למיין את הדואר שלו לחלוקה. ש. את זוכרת או שאת מעריכה. אני זוכרת שהוא היה. ואני זוכרת שהוא בא למיין ואני מעריכה את השעות" (שם, בעמ' 301). בחקירתה הנגדית ציינה העדה, בתשובה לשאלת התובע, כי מיסלול המעטפות לחלוקה לוקח כ"שעה וחצי". בעניין זה נשאלה אם לפי הערכתה, הנאשם אמור היה להשלים את המסלול ולצאת מהמשרד בסביבות השעה עשר והשיבה "כן, תשע וחצי עשר" (שם, עמ' 306). העדה אישרה כי המחלקים חייבים לחתום כשהם יוצאים מן המשרד יחד עם הדואר שלקחו, אך הוסיפה "הם לא תמיד עושים את זה. הרבה עושים בסוף החודש וחותרים על הכל רטרואקטיבית". עוד ציינה כי לעתים המחלקים מבקשים ממנה לחתום בשמם לאחר שהם יוצאים. אולם כשנשאלה האם הנאשם ביקש ממנה לחתום בשמו השיבה "לא, אולי בעבר, אבל אני לא זוכרת. ש. אז אני מדבר על אותו ערב. לא, לא זוכרת. לא" (שם, עמ' 307). עם זאת ציינה העדה כי בשנה האחרונה ההוראות נעשו קשוחות יותר ויש פיקוח יתר על חתימות העובדים בעת היציאה (שם, עמ' 308).

83. את עדויות האליבי שהציג הנאשם יש לנתח על רקע ראיות האיכון שהוצגו על ידי המאשימה לגבי תנועותיו של הנאשם באותו ערב בהסתמך על פלט המתייחס למכשיר הטלפון הנייד שלו והמקום שיחות נכנסות ויוצאות, לפי אתרי האנטנות הסלולאריות הסמוכים למקום השיחה (ת/35). על פי רישום זה, השיחה האחרונה שנקלטה על ידי אנטנת הר גילה, בסביבות השעה שמונה בערב, הייתה שיחה יוצאת בשעה 20:10:32. זאת לאחר, שבאותו יום החל מהשעה 16:58 ועד לאותה שיחה, ניהל הנאשם עשרות שיחות. בשעה 21:15 נקלטה השיחה הבאה באנטנת "בית פדרמן", שהוא מקום עבודתו של הנאשם, ובשעה 21:20 נקלטה השיחה האחרונה ע"י אותה אנטנה. השיחה הבאה לאחריה נקלטה באנטנת "בנייני האומה" בשעה 21:22. בשעה 21:28 נקלטה שיחה ב"צומת פת/קניון מלחה" ובשעה 21:36 ו-21:37 נקלטו שיחות על ידי אנטנת "גילה/בזק" ואחר כך על ידי אנטנת "הר גילה". יצוין כי הצדדים אינם חולקים על כך שהאיכון המדובר איננו "איכון חי" והוא הופעל רק בשעה שמכשיר הטלפון הנייד של הנאשם קיבל או הוציא שיחות. לפיכך, קיים "חלון זמן" של כשעה, בין השיחה האחרונה שנקלטה ב"גילה" לבין השיחה הראשונה שנקלטה ב"בית פדרמן", מקום עבודתו של הנאשם, שבמהלכו לא אוכנו שיחות כלשהן.

84. בנוסף, יש לנתח את אותם נתונים גם על רקע נ/4, שהוא תיעוד כרונולוגי נסיעה בקטנוע שערך ב"כ

הנאשם ביום 2.1.14 בין השעות 19:03 ל-20:11. מסלול הנסיעה יצא מבית הנאשם בגילה, עבר דרך צומת פת, משם לטרמפיאדה בכניסה לעיר ובהמשך דרך כביש מס' 1 לכיוון *****, עד לביתו של א' ברחוב *****. לאחר מכן תועדה נסיעה מבית א' בחזרה דרך מחלף הראל וגינות סחרוב למרכז הדואר ברחוב שטנר בגבעת שאול ומשם, דרך בנייני האומה, שד' שזר, שד' בן צבי וצומת פת לבית הנאשם בגילה. מנתונים אלה, שאינם שנויים במחלוקת, עולה שמשך הנסיעה מביתו של הנאשם בגילה ועד לביתו של א', אורך כ-22 דקות. משך הנסיעה מביתו של א' ב***** ועד למקום עבודתו של הנאשם בבית הדואר בגבעת שאול אורך כ-17 דקות ומשך הנסיעה ממקום העבודה ועד לביתו של הנאשם בגילה אורך כ-20 דקות.

85. ניתוח משולב של הנתונים מלמד, כי בהתעלם מראיות האליבי, ייתכן תרחיש שבו הנאשם יצא מביתו בגילה, הגיע לביתו של א' ב***** (*****), יידה את בקבוק התבערה, נסע למקום עבודתו בגבעת שאול, שהה שם במשך מספר דקות ואחר כך המשיך לביתו. לעומת זאת, ייתכן גם תרחיש שלפיו הנאשם יצא מביתו בגילה, הגיע כעבור כ-20 דקות למרכז החלוקה בגבעת שאול, שהה שם עד לשעה 21:20 ומשם נסע לביתו. העובדה שלא אוכנו שיחות כלשהן, בתוך חלון הזמן האמור בסעיף 83 לעיל, יכולה אמנם להצביע על אפשרות שהנאשם סגר את המכשיר הסלולארי שלו, במהלך אותו זמן, כדי למנוע את איכונו. אולם, באותה מידה, היא יכולה להצביע על כך, שבמסגרת חלון הזמן, הוא לא קיבל ולא הוציא שיחות מהמכשיר. יצוין כי הנאשם לא עומת בחקירתו הנגדית עם האפשרות שניתק את המכשיר במהלך אותו חלון זמן.

86. התרחיש, לפיו הנאשם יצא מביתו למרכז הדואר בגבעת שאול, מיסלל את החומר שהמתין לו במשך כ-50 דקות ואז יצא בחזרה לביתו, יכול להתיישב, אמנם בדוחק, עם עדותה של שירה, שכאמור ציינה במסגרת עדותה נתון לפי המיסלול אורך כשעה עד שעה וחצי וכי היא זוכרת בבירור שהנאשם הגיע למרכז החלוקה בליל ה-2.12.12 והיה שם בסביבות השעה 20:30. בנוסף, ובניגוד לטענת המאשימה, אמנם לא הוצג מסמך הנוכחות שעליו אמור היה הנאשם לחתום, על אף שדמתי, מעסיקו של הנאשם, מסר כי ניתן לאתר את אותו טופס. אולם, לפי עדותה של שירה, גם בתקופה הרלוונטית, היו שליחים שלא חתמו בזמן אמיתי על הטופס אלא רק בדיעבד. לכך מצטרפת ההוראה הברורה עליה עמד דמתי לפיה השליחים אינם מוציאים דואר לא ממוסלל משרדי החברה.

87. לעומת זאת, התזה החילופית שהעלתה המאשימה, לפיה הנאשם נסע ל*****, יידה את בקבוק התבערה לעבר ביתו של א', הגיע למרכז הדואר, נטל את החומר מבלי למסלל אותו ואז נסע לביתו, נתקלת בקושי ראייתי משמעותי בדמות עדותה של שירה. זאת שכן, עדה זו ממקמת **בוודאות** את הנאשם במקום עבודתו בשעה 20:30, כאשר לפי עדותה הוא הגיע למקום כרבע שעה קודם לכן. על פי הראיות שהציגה המאשימה, אירוע ידוי בקבוק התבערה התרחש בין השעות 20:40-20:45; ראו: ת/1 שבו נרשם מועד הדיווח הראשוני 20:47:49; ת/41 מועד הגעת הסיירים לבית משפחת שבו, לאחר קבלת הדיווח, בשעה 20:50; ת/7 תיעוד הקטנוע במצלמות המועצה בכיכר הפונדקים שבו מועד הצילום הינו 20:42:57; גרסתו של א' ת/44 שנגבתה בביתו בשעה 21:15, בליל האירוע, ובה צוין, כי שעת ידוי הבקבוק היתה 20:45 בערך.

לנוכח נתון זה, שלמעשה אינו שנוי במחלוקת, קיימת התנגשות חזיתית בין תרחיש המאשימה לבין עדותה של העדה שירה. זאת שכן לוח הזמנים המתואר בנ/4, שהמאשימה אינה חולקת עליו ולא הציגה נתונים שיסתרו אותו, לא יכול היה לאפשר לנאשם להגיע ממרכז החלוקה בגבעת שאול לביתו של א' ב***** (*****) בתוך 10-12 דקות. זאת גם בהתעלם מהעובדה, שהתרחיש שמשרטטת המאשימה, אינו כולל את האפשרות שהנאשם הגיע קודם לכן מביתו בגילה למרכז החלוקה בגבעת שאול ומשם יצא לביתו של א' ברח' ב***** ב*****. שכן, לשיטתה, הוא הגיע, תחילה, לביתו של א' ב***** בנסיעה ישירה מביתו שבגילה ורק אח"כ נסע למקום עבודתו בגבעת שאול. אציין, כי המאשימה לא ניסתה להציג לשירה את האפשרות, שהבחינה בנאשם רק בסמוך לשעה 21:00, ולא בשעה 20:30, נתון שעשוי היה להתיישב עם תרחיש המאשימה. כמו-כן, לא הוצגה לה האפשרות, שאולי טעתה בציון השעה בשל חלוף הזמן (למעלה משנה בין האירוע למתן העדות) ובשל שגרת העבודה רגילה שלה מול הנאשם, שגרה שנמשכה גם לאחר ששוחרר מן המעצר וחזר לעבודה. בנוסף, גם לאחר שטענת האליבי נמסרה על ידי ההגנה, לא נעשה ניסיון לחקור עדים נוספים. בין היתר, לא נחקרו אחיו וחברתו של הנאשם, אשר על פי הנתען חילקו את החומר שהביא עימו הנאשם ממרכז החלוקה למחרת היום. זאת, על מנת לברר אם החומר אכן היה ממוסלל או שהגיע בתפזורת ומוסלל על ידם. נתון זה עשוי היה להפריך או לאשש את טענת הנאשם שמיסלל את החומר במרכז החלוקה, ולא לאחר מכן.

באשר לנטל הוכחת הטענה, טענת האליבי היא טענת הגנה. אולם, הנאשם אינו נושא לגביה בנטל השכנוע אלא בנטל הבאת הראיות בלבד. דין טענת האליבי כדין כל עובדה אחרת שהנאשם טוען, בכוונה להשמיט את הבסיס מתחת לקיומה של גרסת התביעה לביצוע עבירה. שהרי משמעותה של הטענה הינה שראיות התביעה בדבר נוכחות הנאשם במקום המסבך אותו בביצוע העבירה, אינן ראויות לאימון או שקיים ספק לגביהן. באשר למידת ההוכחה, די לו לנאשם אם יקים ספק שמא "היה במקום אחר", כדי לבסס את טענת אליבי ואין הוא חייב להוכיח את טענתו במידה של עמידה במאזן הסתברויות. זאת משום שמדובר בהשמטת הבסיס מתחת לאחד מיסודות העבירה, דהיינו, שהנאשם היה במקום שבו בוצעה העבירה, במועד בו בוצעה, עובדה שהנטל להוכחתה מוטל על התביעה (ראו, י' קדמי, על הראיות, חלק שני, הדין בראי הפסיקה, מהדורת תש"ע (2009) (להלן: "**קדמי**"), בעמ' 857-858).

ער אני לעובדה, שטענת האליבי שהעלה הנאשם היא טענה כבושה, אשר הועלתה על ידי ההגנה רק בחלוף תשעה חודשים ממועד מסירת המענה הראשון לכתב האישום. בנוסף, הנאשם לא העלה את טענת האליבי במסגרת חקירתו במשטרה וגם לא בפני המדובב, למעט אמירה כוללנית וסתמית בת/9, שיש לו אליבי. מכאן, שהמשקל שיש לתת לגרסתו, לכשעצמה, הוא נמוך ביותר. הטעמים שנתן לכך - יחסם של החוקרים אליו מעצרו של אחיו ורצונו להסתיר את העניין ממעסיקו - אינם נשמעים לי אמינים ואינם עומדים במבחן הביקורת, אל מול יתר הראיות שנשמעו בתיק. יחד עם זאת, יש להבחין בין כבישת גרסת האליבי על ידי הנאשם, והמשקל הנמוך שיש לתת לגרסתו בהקשר זה, לבין מתן אמון ומשקל בגרסאותיהם של עדי האליבי שהובאו מטעמו. הפניה לעדי האליבי על ידי ההגנה, נעשתה זמן קצר לפני מתן עדותם. העדים לא ידעו כלל על קיומו של המשפט עד סמוך למתן מועד העדות ולא ניתן היה

לצפות מהם כי יפנו למשטרה מיוזמתם לפני מועד זה. להבחנה ראו: קדמי, שם, בעמ' 854-855. מעבר לכך, מדובר בעדים אמיתיים שאינם בעלי עניין ולא היתה להם כל סיבה, שאיננה עניינית, לבוא ולמסור את גרסתם באשר לנוכחות הנאשם במרכז החלוקה בליל ה-2.12.12.

91. לפיכך, נראה לי כי עלה בידי ההגנה להקים ספק ביחס לאפשרות שהנאשם לא נכח ליד ביתו של א' ביום 2.12.12 בשעה 20:40-20:45. לכן לא ניתן לקבוע, מעבר לספק סביר, כי הנאשם הוא זה שיידה את בקבוק התבערה לעבר הבית, על אף מארג הראיות שהציגה המאשימה. בעניין זה אוסיף, כי מצילומי מצלמות האבטחה של ככר הפונדקים (ת/ב7) עולה, כי על הקטנוע שלטענת המאשימה שימש את הנאשם לצורך ביצוע העבירה היו שני רוכבים חובשי קסדות. חשדו הראשוני של א' הופנה כלפי הנאשם וכלפי קובי לוי, אולם המאשימה מצאה לנכון לסגור את התיק נגד קובי מחוסר ראיות. בעניין זה המאשימה לא הציעה הסבר כיצד ייחסה בנסיבות אלה את יידוי בקבוק התבערה לנאשם לבדו, ומי היה אותו אדם נוסף שרכב על הקטנוע.

92. לאור כל האמור, מצאתי לנכון לזכות את הנאשם, מחמת הספק, מהעבירה של נשיאה והובלה של נשק, לפי סעיף 144(ב) רישא לחוק ומעבירה של הצתה לפי סעיף 448(א) רישא לחוק ולהרשיעו בעבירה של סחיטה באיומים לפי סעיף 428 רישא לחוק.

ניתנה היום, כ"א סיוון תשע"ד, 19 יוני 2014, במעמד הצדדים.